

ODVÁŽNÁ CESTOVATELKO
dovolujem si tě pozvat na
autogramiadu tvého cestopisu
z jihu Evropy, promítání diapozitivů
a předání znaku expedice. Koná se
dne od hodin v klubovně na
Korzárkově nábřeží. Máš možnost
setkat se se všemi žijícími členy
expedice YU 89.

Tvůj kapitanát

PLANINARSKA PUT POSEIDONA

BIOČ • MAGLIČ • *Durmitor* • SINJA-JEVINA
Bjelasci
1989

"Tak to by bylo," řekl Pú." "Co budeme dělat teď?"
"Půjdeme všichni na expedici," řekl Kryštůfek Robin, když vstal
a oprášil se."Děkuju, Pú."
"Na expudici?" řekl Pú dychtivě. "Ještě jsem nikdy na žádné nebyl.
A kam půjdeme na tů expudici?"
"Expedici, hlupáčku. Je v tom ix."
"Aha!" řekl Pú. "Já vím." Ale ve skutečnosti to nevěděl.

A.A.Milne

31.7. 1.8.

JÁ A MOJE SCHÝZA

PONĚLÍ ÚTERÝ

KOŘENY

Den odjezdu začíná již po půlnoci, čím více si balím, tím více mám věcí. O druhé hodině ranní, když si vařím čaj, teploměr ukazuje +18 C. Kávu už jsem měl jednu, další bude až k snídani. Chci spát a čtu si o expedici v Himalájích. 3⁰⁰ ráno dočteno a dobaleno, uléhám ke spánku. Jedna z mých poloviček pociťuje hlad, druhá chce spát. Spánek odkládám a do čtyř ještě večeřím. Ráno o půl sedmé se podřezávám při holení. První pomoc mi poskytl přítomný kamenec.

Balení a přípravy přeskočím až k 15⁰⁰, to vylétají špunty ze šampanského a začíná se probouzet moje schýza autobusová. Tlačí to, hlad, spánek, něco měkkého kdyby bylo, trochu místa, spánek potřebuji jak potápěč kyslíkovou hadici, zima, ospalost, hlad, žízeň, čurat. Pestrá směsice dojmů se střídá a nedává mi usnout. Tak kdyby bylo něco měkkého, teplého, "teda schýzo ty bys toho chtěla".

Jízda se z plánovaných 17 hodin protáhla. Bubby si zapoměla doklady na Korzu, milý Jugoslávec, který se nám velmi omlouvá má okolo půlnoci problémy skrze papírování s českými celníky. Řidič je trochu vyveden z míry, málem zabil dva popeláře. Mám dojem, že mezi YU-řidiči něco jako dopravní vyhláška ještě nevešlo v širší povědomí. Prší, prší spí schýzo, spí.

Teď mě zrovna svědí děsně nohy, to je z toho, že jsem večer s Blumem lital na dešti. Kde je ten spánek?

Probouzím se 17 km za Sarajevem. Přejel jsem ho nejen já, ale i řidič. V Sarajevu prvně po polední promoknu, z čehož už do večera neuschnu. Schýze je zima, asi dostane rýmu. Takových hodin, že já ještě nespím.

Do Tjentiště je to ze Sarajeva po horských silnicích hodinu a půl: Průvodce YU hory- KECY. Stíháme to za šest a kousek. Hned za Sarajevem začínají průsmyky a hory. Schýzu bolí za krkem a já už nechci chleba se sýrem. Nesmím prozradit, že ho chystám na zítřejší shídaní.

Tjentiště-schýzo zalez. Zpráva z tisku: "V měsíci srpnu bývá v YU stálé počasí". Snad nám ten déšť vydrží. Hledám s Blumem telefonní budku a otekají mi ze zimy klouby. Už nehledáme budku, hledá me Poseidony. Ztratili jsme se. Čvachtáme v potocích na silnici. Studený mokrý cár se mi lepí na tělo. Představuji si, že mám v břiše horké klubko. To dělají lámaističtí mnichové proti zimě. Máme Poseidony. Tjentiště je horská vesnička. Jsem Zima. Lidské teplo hřeje nejvíce, děkuji Niko a Terko. Lámaističtí mnichové jsou z Nepálu. Dobrou noc schýzo.

PAMPO

P.S. Shwilly s Lucií ten nocleh sehnali.

P.P.S. Pracuji na topologii své schýzy.

P.P.P.S. Nevíte někdo kde leží TRAFALMADOR?

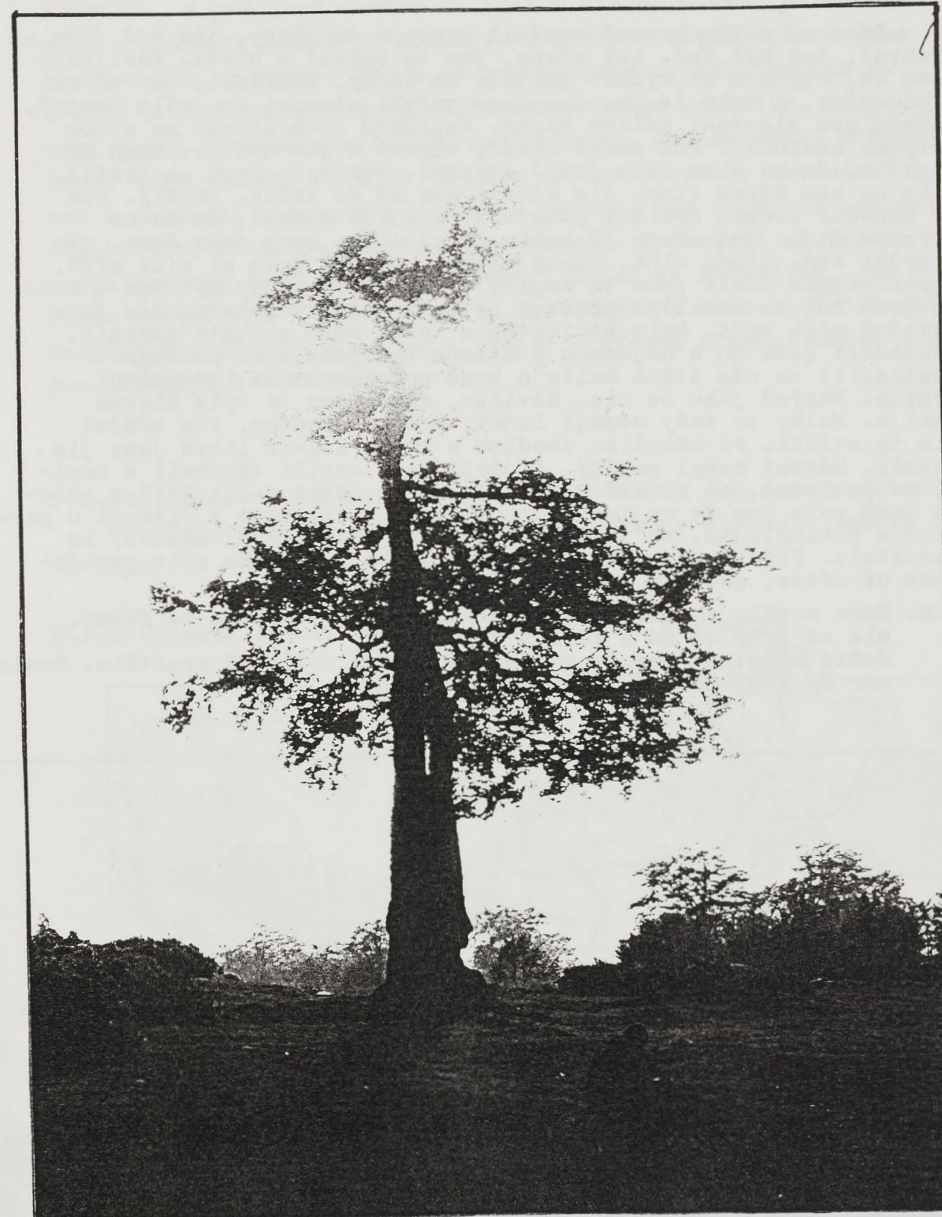
P.S. V tom autobusu jsme strávili 28 hodin. Slovy dvacet osm hodin.

BALLU

P.S. Je to až neuvěřitelné, odjíždíme a všichni. Nikdo nechybí, všichni zdraví... I čas odjezdu je dodržen. Řidiči jsou docela sympatíci a že se vyznají, dokazují hned za Prahou, když se autobus nachází ve stavu nepohyblivý. Celou cestu jsem seděl vedle řidiče a sledoval cestu, mapu a konverzoval, aby mi neusnuli. Od přechodu do Maďarska až po Tjentiště jsem viděl asi 20 havárií, většinou dost těžkých. Z toho dvě mohly být

naši. V noci u Balatonu to byl kamiónem rozsekáný taxík, jehož řidič už asi jezdit nebude. Tuto dost hrůznou podívanou začala série dalších havárií, většinou na území YU. Od této chvíle jsem oka nezamhouřil a neustále jsem sledoval oči řidiče a nebo se snažil předvídat, co nás čeká za další zatáčkou. Vůbec jsem se nenudil. Když jsme vystoupili v Tjentišti, byl jsem úplně grogy.

SHWILLY

BIOČ, MAGLIČ

2.8.

STŘEDA

TRASA Tjentišće-údolí pod Trnovačky jezero; PŘEVÝŠENÍ 400 m; POČASÍ foukalo

Ráno mě někdo hrozně praštil kamenem do hlavy, ale než jsem se probral, tak byl fuč. Ani stopa, jen ta bolest v hlavě. Posilnili jsme se, abychom se rychle dostali do formy. Nepršelo, ale už asi brzo začne. A taky že jo. Jen jsme začali stoupat do sedla Dragoš, začalo pro zlepšení nálady kapat. Najednou jsem daleko za sebou uslyšel nákladák. Pak nebyl chvíli slyšet a pak zas jo. Hned mě napadlo, že ho Blum (kdo jiný) stopnul. Naprosto jsem se trefil. Byla na něm děsná zima, ale odvezl nás až do sedla. Skvělý. Pak už konečně začalo solidní putování. Krajina taková, že za ní opravdu stálo jet skoro 30 hodin. Romantika, hory jako domy, ale i vyšší atd. Všude mlha, děsný vlhko, nemohli jsme si více přát. V perfektním údolí jsme to zapili a zápíchlí (mohly být tak 2 hod). Já jsem šel se Shwillym podívat se na Trnovačky jezero, kde jsme původně měli spát. Bylo perfektní a kolem něho spousta turistů. Obcházelí jsme ho a najednou z ničeho nic jsme byli polapeni. Nastražili na nás štěně kolie a hned potom nastala intenzivní družba. Napřed jako že nic, kávačka, ale potom to byla hlavně rakija. Holky to tady nemají lehký, dost se nadřou, ale zřejmě jim to svědčí. Po několika chodech a mnoha kolech lahve jsme jim unikli. Návrat nebyl snadný. V údolí jsme chvíli tlachali a honili se po louce, po večeri jsme se dali povídání a tlachání o sklonu hrát role (ne ty nejlepší), postupně to sklouzlo k diskusi o partách a alkoholismu. Na "tlachání", naši nejoblíbenější zábavu, se nedostalo. Přesto jsem měl pocit, že tahle povídačka měla proběhnout už dávno, protože jsem si leccos vyjasnil.

P.S. Máme nového kuchaře a je opravdu nejlepší, zatím se fláká, ale už brzy se dá s vervou do díla. Ještě něco, na noc se vyjasnilo, takže mrzlo až praštělo. Doslova. My s čtenáři jsme si moc nepospali.

AX

3.8.

ČTVRTEK

TRASA údolí pod Trnovačky jezero-sedlo Vlasuja (2100m)-Smrekovac dolina-Velké Steblainské jezero; PŘEVÝŠENÍ 1500m; DÁLKA 15km; POČASÍ slunečno mírně zataženo; ZDRAVÍ párkrát rýma

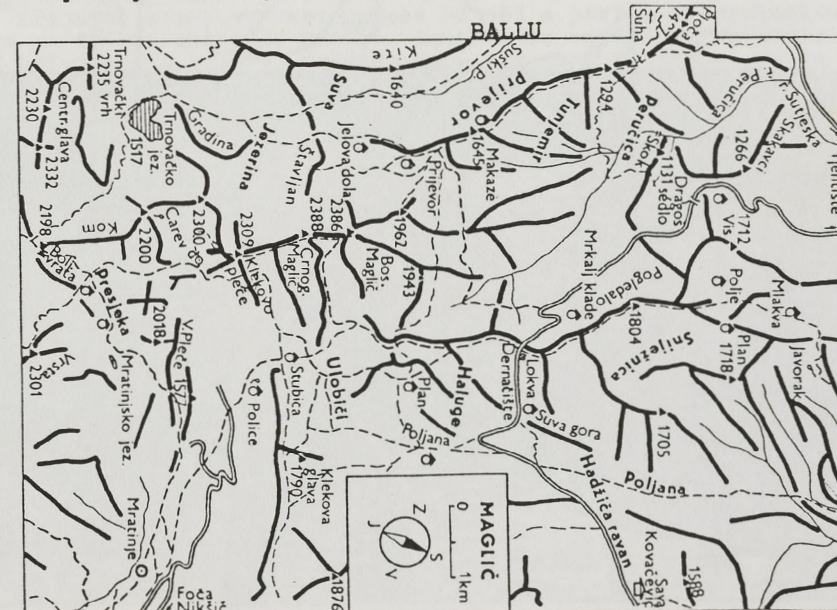
Ráno se budíme do šílené zimy a ojíněnou travou se vydáváme na rozkoš. Po snídani vystupujeme k Trnovačky jezeru, kde dáváme kupačku, a pak hurá nahoru do skal a kleče. Cestou potkáváme sních a někteří blázni se koulují. Po skvělém obědě, který jsme absolvovali ve výši 2 100 m, se rozhodujeme co dál. Tulíme se k sobě a baštíme, co se dá. Naše barbucha se rozhodla, že právě nyní je ta správná chvíle pro naši okurku. Je nám zima, a proto jdeme dále. Sestup po suti a jdem a jdem. Cestou, necestou, lesem a chvílemi taky potokem dolu k jezeru. Tam naprosto zmožení odpočíváme, čeká nás vaření. Máme kroupy. Po večeri si Ballů opéká česnek, čímž získává prvenství nejen ve středisku, ale i na celém světě. Pro vysokou kvalitu chuti zkouší také tzv. "flambovaný" možno přeložiti shořelý. Večer povídáme o náboženství a o našem přístupu k věřícím.

JAJDA

P.S. Sestup nebyl cestou necestou, ale stezkou, již jsem pečlivě vybíral. Jsem na to patřičně hrdý, nalézt stezku v takové divočině.

PAMPO

P.P.S. Opékaný česnek je stejně hnusný jako neopékaný.

TRASA Velké Stablaínské jezero-Plužine BUS Plužine-Trsa; PŘEVÝŠENÍ 550m; DÁLKA 12km; POČASÍ slunečné až přespříliš; ZDRAVÍ objevují se první spálené nosy a puchýře

Naším velikým stanem pronikají sluneční paprsky a barví všechno na hřejivou fialovou barvu, takže je celkem příjemné vylézt ze spacáku a protáhnout si tělo. Mezitím co hekáme a funíme, kolem

BIOČ

nás prochází vesele se šklebicí bača se svým koněm. Bohužel nejsem ještě probuzená natolik, abych vnímala, kdo mi co říká, a tak zapomínám, kam mi Pampo dal čaj, kam jsem si dala já sunarku a vůbec jdu se ošplíchnout, třeba to pomůže. Je zvláštní, že každý má jiné metody balení. Někdo balí tak, aby si před odchodem ještě odpočinul, někdo třeba celou hodinu a někdo třeba sedm minut před odchodem. Konečně vyrážíme dolů do údolí. Procházíme kolem Malého Stablaínského jezera, je to bašta, ráz kraje se mění skoro bleskově. Já s Křečkem se stáváme motorizovanou jednotkou, prostě běžíme. Je to daleko lepší, než předtím když jsme šli a podlamovaly se nám nohy. Přibližně ve třech čtvrtinách sestupu si většina nasazuje tmavé brýle s nosy, jsou strašně legrační. Dostáváme se k Pivské nádrži. Voda je v ní nádherně tyrkysová a čouhají z ní staré uschlé stromy, které se v noci mění na vědmy a čarodějnice. Najednou za sebou slyším řachtání velkého auta, ohlédnou se a co to nevidím, půl naší výpravy si lebedí na korbě nákladáku. Cesta v korbě probíhala celkem dobře. Několik nešťastníků jako třeba i já, se potácí ze strany na stranu a hledá si nějaký koutek, kde by se mohli pohodlněji usadit. Náš dostavník končí na autobusovém nádraží ve vesnici Plužine. Dáváme si oběd a pak jen čekáme a tlacháme. Přichází k nám malinký chlapec s velikánskou čokoládou a dělá nám děsný chutě. Jeho svačinka se s naším obědem vůbec nedá srovnávat. Úplně všichni se soustřeďují na jeho ručičky, které drží ten drahocenný poklad. Napětí vzrůstá, chlapec se neustále prochází kolem nás, čokoláda mu padá z rukou a najednou mu něco dochází a začne nám rozdávat kusy čokolády. Není možné, nikdo neodolá. Pak přichází řada i na mě. Strašně se stydím a klopím zrak, vždyť si nemohu od toho prcka vzít takovou baštu, kterou by on sám také rád snědl. Bubby vedle mě si bere, to už neodolám. Nika dává chlapecovi žvejkačku, aspoň něco. K celé mé hrůze chlapec žvejku rozbaluje a vzápětí zahazuje. No to teda uf! Tak tomu už vůbec nerozumím. Kolem nás pobíhá malý černý oříšek, nechá se hladit, je bezva. Přichází obrovský Jugoslávec a ptá se Hajima, či je ten pes. Když Hajime odpoví, že náš ne, Jugoslávec se usměje a kopne psa do břicha. Pes se rozplácne, ani nezaskučí a odběhne. Proč to ten chlap udělal ani nevím. Snad že je inteligentnější, silnější, cejtí že má právo dělat takovýhle hnus. Je mi na nic.

Přijíždí autobus, nastupujeme do něj s partou YU speleologů. Cesta mi trochu zlepšuje náladu. Autobus se vznášá nad přehradou, po úzké křivolaké silnici, zatáčky jsou vykutané ve skále. Je to fakt parádní. Vystupujeme v Trse, čepujeme vodu a vyrážíme do krásných travnatých kopců. Hodně v dálce jsou vidět skály. Bože můj, to je krásný. Takové krásy snad ani nejsem hodna. Zastavujeme na malé lousce. Shwilly dělá poplach. Bude se hlídat celou nos, kolem tábora řadí medvěd, má už tam vyšlapanou cestičku a je obrovský. Tuto překerní situaci vyřešila Luky s Bubby, které přesvědčily Shwillyho, že se nejedná o nebezpečnou šelmu, ale sudokopytníka. K večeri má naše barbucha bramborku, k ní flák česneku až to za ušima praská. Máme nádherný výhled na okolní kopečky a mudrujeme nad tím, jestli letadlo, které vidíme, jako malou bílou šmouhu, letí do Itálie nebo Albánie. Ať si letí, mi máme větší problémy, tak například, proč jsou poseidonské holky zaprdlý. Ze začátku to ještě jde, ale pak se začnu cítit unavená, je toho na mě moc a nereaguji. Jen si občas říkám, proč sakra nejsem kluk, bylo by mi líp. Kdybych nechápal jejich jednání, řekl bych si jsou to slepice a bylo by mi líp. Ale teď trochu vážně. Chyba není jen na straně holek ani na straně kluků. Pravděpodobně obě strany chybují. Nejsem člověk na velká shrnutí a závěry, nechám to tak být. Uvidíme co se z toho vyvrbí. Klídek, čásek, pohodička. Je mi smutno.

Večer lítá na obzoru letadlo, představujeme si co by se mohlo stát, mohla by spadnout z letadla hromada magnetáků. Mýval: "Mohla by spadnout cisterna horkého kakaa.": "Jó, byli by sme všichni ppaření, brodili se v kalužích kakaa a někdo by ležel pod cisternou.

Dnes odpoledne byla založena nadace dr. Vengmana, jenž jednou za rok uděluje cenu za největší čin v oblasti experimentu.

KANDIDÁTI : Ballů - opékání česneku

Mýval - přijel na výpravu taxíkem

Terka - originální způsob rozdělávání šunaru

ÚSTAV PRO JAZYK ČESKÝ

Zaprdlost je: a) neschopnost dostatečně se odvázat, nebýt sám sebou
b) upjatost a nereagování vůči druhému pohlaví

P.S. Sonda do chlapečka

Žvýkačku zahodil, jelikož se mu z ní líbil pouze obrázek a šel se klouzat na přední sklo žigulíku.

P.P.S. Nic nepřišlo na zmar, Ax žvýkačku sebral a bratrsky se o ní rozdělil s Hájou. FUJ.

PAMPO

P.P.P.S. Slyšel jsem hlasy.

BALLU

P.S. Poseidon opět ukázal, jak hodnotně lze strávit drahocenný odpocinek. Při jedné zastávce jsme v dálce spatřili zvířata. Totiž koně. Vlastně krávy. Tak koně nebo krávy? To hnědý je určitě kráva, koukejta jak mává ocasem. Jsou tam tři krávy a kůň. Já vidím jen tři zvířata. A co je to bílý? Kdo se vsadí? Já tvrdím koně! Půjčte mi ten širokáč. Po 15 minutách jsme zjistili, že jsou tam 2 skupiny zvířat. Jo, ještě dodatek, Mýval si s chutí žvejknul.

ZUZÍ

P.S. V tý Flužine jsem si připadal dost trapně. Poseidon se zase jednou ukázal jako pěkný somráci. Bylo mi dost trapně, jak se ty vesnický Južoši dívali na naše hladový a somr obličej. Tomuhle neříkám hrdost. Bylo mi trapně.

BLUM

P.S. Je to poměrně DOST TRAPNÝ, Blume.

BALLU

DURMITOR

5.8.

SOBOTA

TRASA: Z předhůří Durmitoru-kaňon Sušičko jezero-Velko Škrčko jezero;
PŘEVÝŠENÍ 800m; DÁLKA 12km POČASÍ celý den slunečno; ZDRAVÍ nohy se
puchýří

Původně jsme se chystali ráno shlédnout východ slunce neboť to musí být opravdu zážitek. Ráno ovšem otevírám oči a vidím, že slunce už je dost vysoko nad obzorem. Trochu mě to udiví, Shwilly nás měl všechny vzbudit, ale ten si spokojeně pochrupává v opojení nějakého sladkého snu. Dobrá, řekla jsem si, alespoň mě nenutí, abych vylézala ze spacáku. Ale Nicolette co tě nemá, někdo mě chytí za ruce a surově mě tahá ven ze stanu. Vzhlednu a přede mnou se zjeví vousatá tvář: "No počkej, to si odpýkáš". Možná, že bych mu i něco provedla, ale náhle slyším hlas Emči: "Za dvě minuty začíná ranní rozcvička". Začínám mít pocit, že časová následnost a orientace v čase je u jednotlivých lidí z oddílu dost nestejná. Zvláštní po ránu, že? Vylízám tedy a vybíhám (no díky puchýřům spolu s Bubby spíš kulháme) na ranmrozkoš. Všichni mžourají do sluníčka a kluci nám objasňují, že úkon vpravo vbok se provádí za účelem otočení těla o 45°. Posnídáme porůznu šunarky a myslíky, vyrazíme na cestu. Asi po 100 metrech si nandáváme návleky, AX viděl zmiji (dnes mu prý není nejlépe) a přimlová se zato, abychom ji mezi klečí ani nehledali. Klesáme tedy s kopce a oči nám visí na okolní krajině, Je to neuvěřitelná krása, jak jsou ty kopce proti nám ohromný. Jednotvárnou šed šutrů jsme vyměnili za krásnou a vonavou zelen na kterou se přece jen kouká lépe a mimochodem i puchýřkům se trochu lépe šla-
pe. Odepínáme bederáky a jen upřeně hledíme pod nohy, jednak kvůli velice nebezpečnému (opět šedivému) terénu a jednak kvůli kádům, které vidíme v každém pokrouceném kořeni. Následuje sestup, při kterém létá kamení, kluci dělají husařinky a Shwilly to vše fotí.

Kráčíme po cestě, která se točí mezi skalami, hledíme dolů, obdivujeme krásy přírody a rozmlouváme o včerejší debatě a jiných věcech. Ballů si vymyslel nový účes, tentokrát trochu jednodušší než velrybí ohon. Prostě si vlasy přilepil kobercovkou k hlavě.

TRASA Škrčko jezero-sedlo Samar-zeleni vir, PŘEVÝŠENÍ 450m, DÁLKA 4km

Na návštěvu přišlo telátko. Jeho velké tmavé oči se upřeně dívají na moji maličkost. Jako, kdyby se ta malá kravička chtěla dovolit, jestli je tudle ten trs trávy mezi bílými kameny volný. Za nedlouho přichází ten býk, který před chvílí okusoval nebezpečnému Bulákovi poloviční pytlík ovesných vloček a poté ještě začal jeho sušárku. Nebohý Ballů se postavil na svůj vyvrknutý kotník vstřčil si prsty do úst a s pohledem nevyslovitelné bezmoci a zoufalosti sledoval, kterak mizí jeho večere v jednom z mnohých bachorů rohatého tlustokožce. S nasazením vlastních etí a životů jsme se my zbylí posetavili hrdinně na odpor rohaté příšeře. Pokřikováním z okolních dosti vysokých kamenů jsme nakonec dosáhli toho, že oblepený pytlík vypadl z rožové huby a Ballů mohl vařit /totiž míchat veteři/. Celé stádo pomalu defiluje kolem mého sešita a odchází směrem k průsmyku, kterým jsme dnes také prošli. A že to nebyla nijak lehká cesta. Od tébore, kde jsme si zaplatili předchozí nocleh nás k dnešnímu cíli dělil právě tento průsmyk a pak krátký treverz přes sušárové pole. První neděle v Juhoslevských horách jsme již od rána trávili jinak než předchozí dny. Hned po ránu si Shwilly s Emčou, Slípem a Pampočem místo rozovíčky, která dnes nebyla zaběhni do chatky, ve které sídlil myslivec s pistolí a vysílačkou /a našima posema/. Než se chlapci vrátili, Sunaryho kaše vystydla a naše těla se chovala svátečně. Všichni leželi. Pak se chlapci vrátili. Výsledkem jejich smežení byl pro nás laiky ústřížek papíru od cigaret, na kterém je spousta cifer a taky čísel /závratně vysokých/ a hausnummer. Tato zdánlivě nepodstatná maličkost nás stála dalších 100 000 /a to pouze jako provize/. Svěpasy si Pampo s Slípem uhradily /ukradli/ zpět. Po zdolání obvykle vydatné snídani jsme se obtěžkali bagaží vydali na zápas s bílými štíty, které obepínali celé údolí. /Cestou které byla snad nejstrmější a nejnebezpečnější cestou našeho putování/. Ani 75stupňový sráz, mnohé hrací úseky ani pohled na ledovou kru, které se rozprostírala asi 700 m pod námi nás neodradila od zdolání zatím nejtěžšího sedla. Je zvláštní, že se člověk jenž takto uniká čs. blahobytu, pohodlnému městskému životu zaobírá především myšlenkami o pohodlí, dostatku dobrého žvance a teplého krbu s voní domoviny. Jezdíme snad do hor strádat proto, abychom si dokázali věřit toho co máme dokud to ještě máme? Abychom si takto sevření do bílých štítů uvědomili kolik toho vlastně máme a kolik dobroty a krásy se nám den co den dostává. Nuže pýcha roste se samozřejmostí toho všeho. Vždyt největší lásku k domovu pociťuje člověk, právě tehdy když je dlouho v cizině. Já, právě tady v odloučení od lidí a civilizace, přicházím na to, jaké vlastně možnosti máme. Tady pod bílými balvony se nám všem snad trochu otevrou oči a z duše se opráší smyk každodennosti. Díky Bohu jsme se dostali všichni ve zdraví až do sedla a ze sedla zase dolů až ke dnešnímu tébořišti. Tady naše slečny opět narazily na svou velikou lásku - negulmovaného speleontologa a jeho přítele. Nechteť se s ním snad nechat vyfotit? Budete mít památku. Ho Ho Ho! Jsme někdy moc rozežraný. Ke dnešnímu obědu, krom hovorů o buchtách, pizzách, pohárech přibylý i dívky, které se odebrali z dalšího jídla. Kousky salámu s dia sušenkami kolovaly v labužnických ústech dopředu a dozadu než se proměnily v užitečnou energii. Tu využili Ti plvážnější k výstupu na .../tečky znázorňují Bobův výhled - Bobův KUK/ zatím co my poseroutkové jsem společně s holkami hlídali tábořiště a odháněli býčí tlamy od našeho žrádylka.

MÝVAL

nacionalni park

durmitor

Durmitor je dva puta: 1. to je dva osnova, ulice i red onih, vrijednost koje se smatraju Svjetskom baštinom, blagom čitavog svijeta. 2. to je dva, 17. januara 1977. godine, Tora i njen kanjon uvršteni su na listu Covjek i biosfera, kao prvi u Jugoslaviji a 65. u svijetu. 4. septembra 1980. g. Nacionalni park Durmitor, kao cjelina, stavijen je na listu Svjetske baštine, prirodni dobara UNESCO-a, "slapnjavauci istovremeno tri ulova (dovoljan samo jedan) — geološki, hidrološki i biološki fenomen.

Dále pokračuji já neboť fantazie asi není bezedná. Tak tedy zatímco naši muži vyrazili pokořit horský masív, my jsme se probrnily vplíněné prudlenky. Jezero se rozrážilo sploucháním vody a našimi hlasy. Zpívaly jsme až se Durmitor zelenal. Vzhledem k tomu, že nás zadržela úrava, rozplácly jsme se na kamenných a Emča nám řetl. Křeček ovšem musel být neustále ve střehu, protože ta oprostlá zvířata se projevila jako všežravci. V jednom momentě se Bubby vytřeštěně zvedla a zírala na Křečka, který rval krávy kraťasy z tlamy. Májí hus-té sliny pronesla vážně Kurošima a Bubby se odebrala k jezeru, aby ještě cosi přeprala. Za nějaký čas se vrátili kluci a začali se vytahovat, kam vylezli a jak tam lezli, a žeto byl prostě "obtížný terén". My jsme to ve spěchu tak obtížný neměli. Jelikož terén byl prpto jako stvořený, zahráli jsme si toj dvojic. Dřeco našlo a ohen se stejně dlat nesml, protože jsme byli namože a taktéž steny by nás prozradily ostrážitým špehdm. Času bylo tedy dost a mohli jsme se vyřádit. Perlil Emča, který nejprve elegantně vyrazil na Křečka a v další hře se vyparádl tak, že se Mýval lekl, že potkal sám sebe. Jenže to už se stávalo. Hory na obzoru se vyjímaly přímo báječně a vykouknutý měsíc tomu dočal tu pravou atmosféru. Shwilly a Slípek fotili a ostatní se s vypětím sil snažili vyhledat rovinu na stan. Někdo spal pod převisem nebo na šutru. Byla nám všem /aspoň sít mysli/ pěkná kosa, jenže ohen človičci se začali zavrtávat do svých obydli. Jenže kde mám Bluma? Nešel skvělé místo na kopuláč, jenže než tam dojdú, je mi souzeno 2x se přerazit. Konečně můžem začít stavět. Blum vyndává ... kde máme stan?! Blbě vtipy. Ale vážně není tam. A tak už celkem nervózně drkotám zubama a snažím se uklidnit, že přece nikdo nemůže být tak prostěnej a postavit ten náš zlatéj sladkej kopuláček třeba na nejbližší vrchol. Naštřstí ho našel. To se tak běžně stává, ztratit stan. A ještě příjemně rozptýlení, když při hledání jezera, abych si mohla vyčistit ruby, najdu vodu až když v ní stojím. Paráda. Na dobrou noc se ještě nechám vystrašit jakýmsi zvířetem, které slídí kolem. Hele zvíře, jestli mi nešlápneš na hlavu, tak jsi mi už úplně ukradený. Óágo!

ZUZIE

P. S. Tu drzou poznámku o "negulmovaném" horolezci si vyprobažu. Je krásnej a od přírody.

JAUDA

P. S. Ten přírodní chlapec neměl s horolezcem pranic společného možná tak klettr. Ta příroda je někdy, ale krutá.

MAŤA

P. S. Vyvrkl jsem si kotník.

PALEU

1.8.
PONĚLÍ

TRASA Zeleni vir-Pašina voda; STOP Dolná Bukovica-Boan;
PŘEVÝŠENÍ 350m; DÁLKA 22km

Emile, co zase votravuješ? Aha, on chce abysme vstali a opravdu velmi rychle složili stan. Zatímco se soukám do dnešního dne, Blum několika zkušenými tahy uklidil kopuli, takže ležíme pod modrou oblohou. Balíme a papáme. Joj, s těma krávama, býkama, volama je legrace. Tak třeba story "býk a Mývalův ručník". Mývalův ručník je vlastně kus modrého šustáku, který už není ručníkem, ale oslintaným žvancem. "Ty bejku, necháš to?! Né, můj ručník ne. Ty vole bíbej, nežvejkej to! Po-cem, k noze, vrat to!" Mýval pláče nad modrým růžkem mizícího ručníku, který mizí v pravém žaludku, my také pláčeme. Smíchy. a foťáky cvakají. Ještě pár pohnutých slov, téměř filosofických, opžvujících krásu hor. A taky drzé poznámky na našeho krásného Jugoslávce.

Kluci jsou žárlivci, ale daří se jim nás vytočit. Stoupáme do nejbližšího sedla a pak jdeme stále dál k místu, kde leží věčný sníh. S dobrou náladou a naprosto promrzlými prsty plácáme huhuláka. Je to kluk jako buk. Fotky budou jistě zdařilé. Mužské plémě se samozřejmě neobejde bez "sličné sněhulačky" a krása tváře stojí kdesi daleko za proporcemi. To jste se zas ukázali, hošani! Sestup k silnici je nebezpečný. Nikdo příliš nemluví a je zahloubán sám do sebe. Najednou slyším křik. Otočím se a šutr, který letí, mě ohromí. Uf, od tedka mám nahnáno. Konečně se doškobrtáme na silnici. Zdá se, že bychom mohli chytit stopa. Zatím jen mlsně koukáme na motorizované turisty. Už to jede. A jede dál. Nechce nás. Bohužel se dál musíme vydat po svých. Začíná být nepříjemné počasí. Medák mizernej! A tak jdeme a krátíme si cestu tlacháním. Ballů nám barvitě popisuje návštěvu výstavy pana Knížáka. Když se po přestávce na oběd dobelháme na křižovatku, přiškvaží nás sluníčko na asfalt. Tady vzniká dívčí historie černé vdovy. Nevinný pavouček na cestách k smrti vyděsí Niku a panika se okamžitě přenese na téměř všechny ženský. Moc aut

tu nejezdí a proto se chystáme provozovat hičhajk po dvojicích. Moc radosti to nikomu nedělá. Ach jo. Ale v tom ... Šílený řidič s námi stříhá zatačky a nenechá se přiaš vzrušit protijedoucími autíčky. Skončíme snad jako támhleten ohořelý citroen?! Vyplyvnutí jsme 11 km od našeho cíle - Boanu. Nožky už nejsou nožky, ale bohatá sbírka pučhýřů. Kdy už tam budem? Naprosto vyřízené nás na poslední 2 km popo-veze autobus, který v zatačkách nebrzdí, ale troubí. Ať si, hlavně že jede. V Boanu už ale musíme zakotvit. Psychika některých jednotlivců je vážně narušena. Tak tady si sednu a ani se nehnu. Jenže musíme jít na dříví, vařit, stavět stan (na mraveništi), skutálet se do potoka, zmrznout a nechat na sebe spadnout pár kapek z mračounu. Konečně sedíme okolo ohně. Zív, zív. Rozhovor o našich ušlechtilých představách nás opět dostane do formy. Každý z nás se rád svěří, ale kafrat si do toho bez pochyby nenechá. To už se mi ale příšerně klí-ží víčka. Ve stanu se mě ještě Blüm snaží strašit mravencema a škvo-rama, jenže než se stěhovat, to radši spát ve zvěřinci.

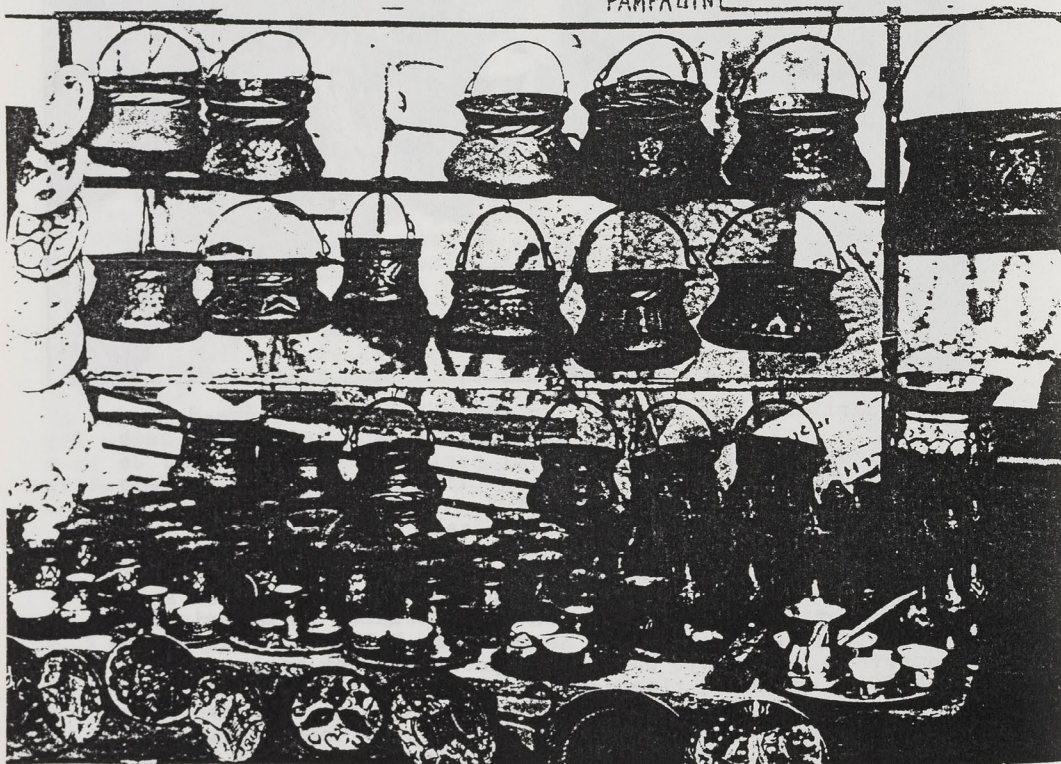
JAJDULE

P.S. Vůni domoviny Mývalčo nemyslel tabák.

P.P.S. O dobytých Bobotava Kuku

Zatímco se ženy realizují a nacházejí ve praní ponožek a vaření mys-liku, nám mužům narostla křídla a stoupáme k mrakům

PAMPALITNY

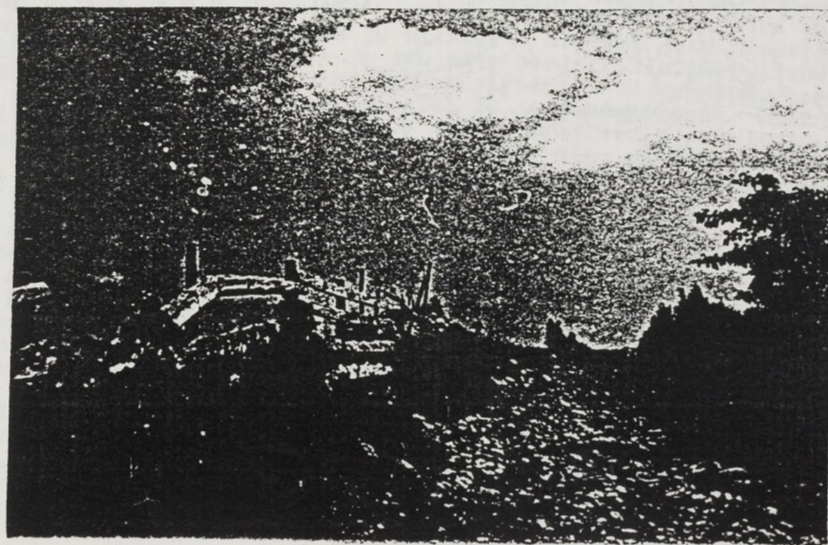

SINJAJEVINA

8.8.
ÚTERÝ

TRASA BUS Boan-Dragovič polje-Svrke; PŘEVÝŠENÍ 300m;
DÁLKA 4km; POČASÍ velmi slunečno přes +30;
ZDRAVÍ Ax si opařil nohu, Jajda průjem

Probuzení pod tropikem START skýtá mnoho výhod. Za nejdůležitější po-važují to, že se na spodní (pogumované) straně sráží voda. Člověk se ráno vysouká ze spacáku a s prvním dotykem o stěnu tropika se o i osprchuje. Jak jednoduché a jak účinné. Za dokonalé bych však považoval, kdyby bylo tropiko vybaveno jemnou sítí sběrných kanálků s menším od-solovacím zařízením, které by pomáhalo využívat k ranní sprše i slanou mořskou vodu. Výhodné zejména pro trosečníky. Ráno jsme vstávali v 5.40 (ti co vaří snídaní) zbytek (ti, co nevaří) až v 6.00. Z každé barbuchy vstal pouze jeden. Pouze z barbuchy Jajda - Ax - Hajjime vstali Jajda a Ax. Řeknete si, co to mele, není snad jedno, kolik lidí vstalo? Jedno to není, protože kdyby Ax nevstal, neopařil by se. Došlo k tomu asi tak-hle... Oheň již hoří, na kamenech se ohřívá voda v několika esusech. Kolem vládne shon a nepořádek. Tak už to při vaření bývá. Vtom najednou zaslechnu křik. Ax stojí v esusu vařící vody. Rychle utíká k po-toku. Skáče do vody. Chladí si opařený nárt a chodidlo. Dolest je to asi ukrutná. Během několika minut mu však noha rudne. Schwilly Axovi nastříkal na popálené místo trochu Panthenolu, takže Ax teď vypadá jako robot, který si opravuje poškozené místo integrální pěnou. Jak se později ukázalo, bylo třeba dopravit Axe k lékaři. Šel tam s ním Schwilly a Bloom. Zbytek oddílu nasedl do autobusu. Autobus byl po-hodlný a navíc z reproduktoru nad námi se linula "příjemná" hudba, zřejmě šlo o jakýsi jugoslávský underground. Cesta procházela mezi skalami, občas jsme se báli, že spadnem do nějaké propasti; Jugosláv-ci jezdí jako blázni. Vystoupili jsme ve vesnici Dragoviče Polje, odkud jsme se vydali po lesní cestě do blízkého sedla. Šel jsem vzadu asi s pěti dalšími lidmi. Najednou se cesta rozdvojila a nikde nikdo. Vyda-

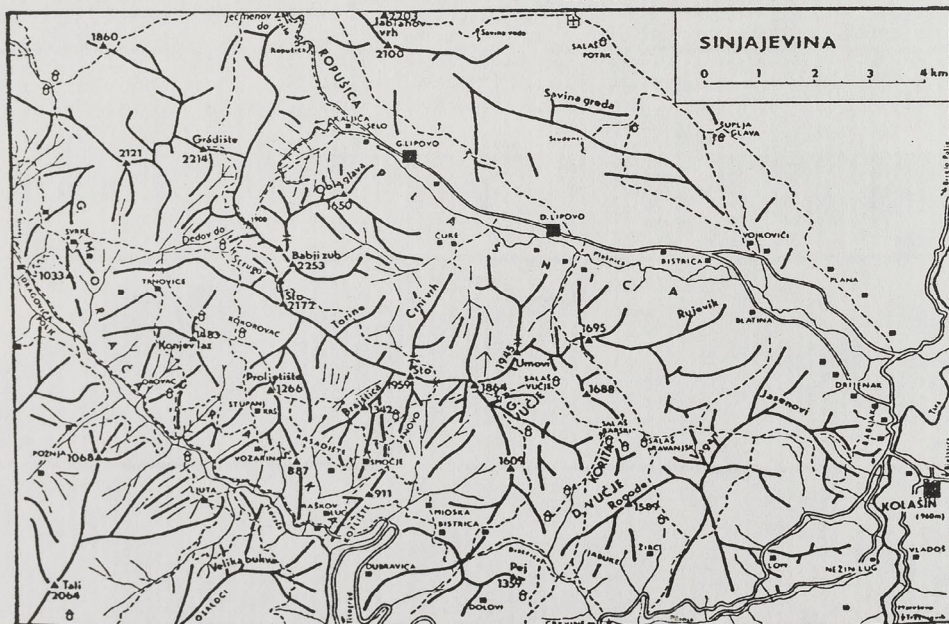

li jsme se do prava, jak se později ukázalo: Pampo šel do leva. Po kratším běhání a halekání jsme se ale našli a ve zdraví ukončili výstup. Mezitím sešel dolů do vesnice Slípek s Křečkem, aby Schwillyho, Bluma a Axe dovedl nahoru. Usadili jsme se na travnaté louce, nad níž se vyjímají skalnaté vrcholky Sinjajeviny. Odpočinuli jsme si zde ve stínu stromů. Výhled odtud byl úžasný! Za chvíli přišel bača, řekl, že ta louka je jeho a nechal nás tu přespat. My jsme se přestali válet a rozhodli jsme se, že zde někdo zůstane (Mata, Luky, Terka) a zbytek půjde na procházku. Vyšli jsme tedy a zhruba po půl hodině jsme se zastavili a dali oběd. Potom jsme se slunili. Pampík nám vyprávěl pohádku o lenoráji. V lenoráji se nesmí pracovat, jídlo padá samo do pusy. Povidlové knedlíky, livance, jitrnice, klobásy, buchty, šunka, sýr, máslo, podmáslí... téměř mi tečou sliny. Tolik jídla ... jeden by se zbláznil. Vrátili jsme se a opět svalili. Pak trochu spíme nebo si povídáme. Čekání na večeri je úmorné. Konečně 19.00. Dáváme se do vaření a jídlo nás uspokojuje. Večer jsme se trochu polekali, protože jsme viděli blikající světlušku. Kluci, kteří čekali dole na Schwillyho dosud nedorazili.

BALLU

P.S. V životě bych nevěřila, kdybych na vlastní oči neviděla: nás pár odvážlivců, kteří se v tomto hrůzném vedru vydali na procházku, se vydrželo alespoň dvě hodiny bavit o jídle. Ach, ten hlad! Tak jsme vymysleli novou hru, tzv. "Hladovou". Slovní kopaná, přičemž slova se mohou týkat pouze jídla. Uvedu konkrétní příklad: vánočka, kafičko, kokos, ostružina, nanuk ... Nejsmutnější ovšem bylo, že tato hra neobešla ani jedno kolo, jelikož každý pokrm jsme důkladně probrali. A cestou zpět jsme si představovali, že jdeme po čokoládě a po povidlových buchtách. Mnam.

JAJDULE à la JANNETTE

Člověk míní, pán Bůh mění. Původně jsem si myslel, že se jen tak před snídání protáhnu, ale skončilo to jinak. Nejprve jsem vstoupil do již vařící se Terčiny snídaň, pak do potoka a pak už mi nezbylo, než se nechat obskakovat. Vůbec jsem si nevychutnal smažený vajíčka, na něž jsem se těšil, naopak, chtělo se mi trochu zvracet.

Všichni odjeli a já tam zůstal sám s Blumem a Schwillym. Chvíli mě neso, chvíli skáču, směr zdravotní středisko. Schwilly obíhá barák a za chvíli je tu i s mladou doktorkou. Ta mi chvíli kouzlí s nohou (polévá -stříká-mastí-atd.). Trochu mě udivuje, že se jí třesou ruce a že neumí cizí řeči a zavázat obvaz. Vydala mi antibiotika a chvíli na to se vše vyjasnilo: ona je sestra, doktor přijede až ve dvanáct, Uf, uf. Radši jsme se rozhodli čekat na Dr. Sedíme před hotelem, uvnitř se cpou hosti. Schwilly s Blumem navazují kontakt, ale všichni jsou tak tupí, že nabídka je jen kávačka a cigaretka - o to jim tak stojím. Sestřička mi zřejmě zabudovala pod obvaz kamínka. Krajeme námořní bitvu ve třech. Zajímavé, ale s Blumem trochu nuda, ponorky střílí zásadně na první pokus. Stejně vyhrál Schwilly. Dvanáctá udeřila a tak kulám - směr doktor. Ten po chvíli přijíždí, ale prohodí s námi jen pár slov o bratření. Vyjádřil se v tom smyslu, že nás rád vidí, ale že už mě ošetřila sestra. Zřejmě jí důvěruje - já ne. Jdem stopovat. Prohlížíme samošku - O.K., nemají sice žádné pečivo, ale sušky levnější než u nás doma. Bohužel, na zdejší poštu naše šeky nechtějí. Sníme tedy co máme a dáme se do hraní kostek, protože mnoho aut tu nejezdí, takže nás stopování příliš nezaměstnává. Nejdřív zkusíme Macháčka. Po té, co 5x předěláme pravidla, toho raději necháme. Pak zkusíme vrhcáby se třemi kostkami; je to pěkná makačka na rozum. Tím trávíme čas do sedmi. Zatím co my sedíme na zápraží pošty, pán ze sousedství natřel celou fasádu jednopatrového domu (a pěkně); za tu dobu projelo do Dragoviča pole, kam chcem i my. Přichází osmá hodina a s ní i totálně ožraná Milicia, která tam už před tím hrozila zajet valnou část obyvatel Riči City Doan. Čtělí od nás pasy a my na oplátku je-razítka a snad právě proto jim Schwillyho pas tak učaroval. Podařilo se nám odklonit rozhovor na družbu. Uf, to se mi ulevilo, ještě že jsme všichni bratři Slovani. Už kolují cigaretky, už se chválí český, polský, jugoslávský a hlavně černohorský (fuj ten ohavný nacionalismus) holky. Začínají být nepříjemně zvědaví ohledně toho, kde budeme spát. Kde asi! Když tu náhle dostanu geniální nápad - Bude se spát v hotelu - "Ale, když mi nemáme peníze" - "Nevadí, já promluví se šéfem a bude to O.K. Čekejte" - tož čekáme. Šéf z tého není sice nějak moc vydrčený, ale milicia je milicia a Slovani jsou přece bratři. Tak nás zavede do salonku - je tam sice bordel, ale taky třeba ků-že z medvěda a 5 toaletních míst (můžem střídát). Už vyndávám kari-matku, když tu Schwilly prohodí vesele, že já nemám spacák. Chef se zatváří úplně nešťastně, ALE: odvede nás do hotelového pokoje pro tři - no to je gol. Koupelna, sprcha - neteče sice teplá, ale záchod, stoly, křesílka, postele, deky, koberec a balkon! Ten sice nejde otevřít, ale snad se v noci neudusíme. Připravené ručníky a mejdla. Hnedka jedno konfiskujeme. Případám si jako ve snu. Celý den je na-za 8 projedou 4 auta a ani jedno nezastaví a nakonec spím v CHOTELU DOAN - absurd! Chvíli ještě šašíme kvůli focení a pak jdeme spát. Ve 3/4 na 11, kdy beru prášky, už chrápou všichni. Ráno zjišťuji, že obvazová technika sestřičky byla opravdu dost slabá: z pod obvazu na mě vesele mrkají cáry kotníku. Blum je vyslán pro obvazový materiál a já tam zatím se Schwillym poklízím. Blum se vrací v rekordně krátké době i s obvazem a mastí na popáleniny - obdivuji! Existuje věc, kterou nedokáže Blum sehnat? Asi ne! V recepci necháváme adresy - což kdyby nás chtěl chef navštívit - a jdeme na autobák. Náš pokus svést se levněji s tím, že "nětreba biljetov"trapně

selhává a tak jedem pěkně na tvrdo za 22 tisíc. Brzy chápu, proč je jízda tak drahá. Silnice je vinutá přes kopec přímo bravurně. Některé zatáčky nutno projíždět na dvakrát-tady bych nedělal řidiče ani za zlatý prase. A už jsme tady! - Za náma výhled "extrovka" a sjíždíme dolů do Dragoviče Pole. Jestlipak to budeme muset lízť nahoru. Slípek s Křečkem, kteří nečekají méně jak 20 hodin, mě v tom utvrzují. Nevím, nevím. No, nakonec to šlo, aby taky ne, když mi nesly kletr. Tím skončila první část mé horkovodní kotníkové anomálie. Teď si tu ležím, ostatní jsou někde fuč a přemýšlím, co se mi dělá pod obvazem. Soudil bych (alespoň podle posledních zpráv mých volných nervových zakončení), že pěkná "fuj věc". Nad Dragoče Polje ve 13.42

AX

P.P.P.S. Takhle v jednom je tu božáckej klid. Padá na mě lenora, jdu spát, třeba se mi bude zdát o jídle.

J.O.
STŘEDA

TRASA: táboříme na louce nad Svrke; PŘEVÍŠENÍ: 400 m; DÁLKA: 5 km; POČASÍ: přes den mírné přehánky, v noci bouřka; ZDRAVÍ: Nika puchýře

Dneška jsem se moc nevyspal. Po večerce jsem ještě hlídal 3 hodiny u ohně. Usínal jsem s klackem pod bradou, jehož druhý konec ohříval ve skomírajícím ohni. Občas jsem otevřel oči a měl silné nutkání je zase zavřít. V ohni už zbývaly jen žhavé uhlíky, které ozářovaly okolí ohniště červeně zářícím světlem. Vítr skoro nefoukal, a tak jsem mohl vychutnávat šustot v lese za sebou. Při jednom probuzení jsem měl pocit, že tu nejsem sám. Běha s Pampošem šli hlídat Slípka s Křečkem, kteří se ještě stále nevrátili. Nejprve jsem myslil, že to jsou oni. Zvednul jsem se a rozvítěl hlavovku, jejíž kužel osvětloval kus lesa. Spatřil jsem dva páry žlutých očí s černou čárkou uprostřed, která se prudce zdvihla. Zvířátka, která přišla na noční návštěvu, byla dosti drzá. Nebála se ani mé baterky, ani hořící klády, kterou jsem se sveřepě oháněl. Byly to dvě kočkovité potvárky s dlouhými huňatými chony vysoké asi 40 centimetrů.

Po neúspěšném návratu obou dobrodruhů Běha a Pampoše jsem sebou seknul do spacáku a probudil mě až nepříjemný Běhův hlas oznamující předčasnou rozcvičku /nebyla předčasná-pozn. editora/. Po snížení jsme skonzovali Schwillyho večerki a ještě navíc přihodili bujonek. Když se dobrodruzi z dolního táboře do Chodín nevrátili, vyšli jsme jim s Pampošem a silným pocínigem naproti. Podle všeho očekávání nás chlapi nezklamali a skutečně přespali u hodných pohostinných černohorců. Já a Pampos jsme je našli ve stavu střízlivém u školního korýtka, jak se opíjejí společně s Blumem, Axem a Schwillym poloviční lahvi šumá. Ani nám nenabídli. Když jsme dorazili do táboře /já a Pampos/ a oznámili ostatním, že chlapi Slípek a Křeček jsou v baze pod dohledem opilých, zkorumpovaných jugoslávských příslušníků

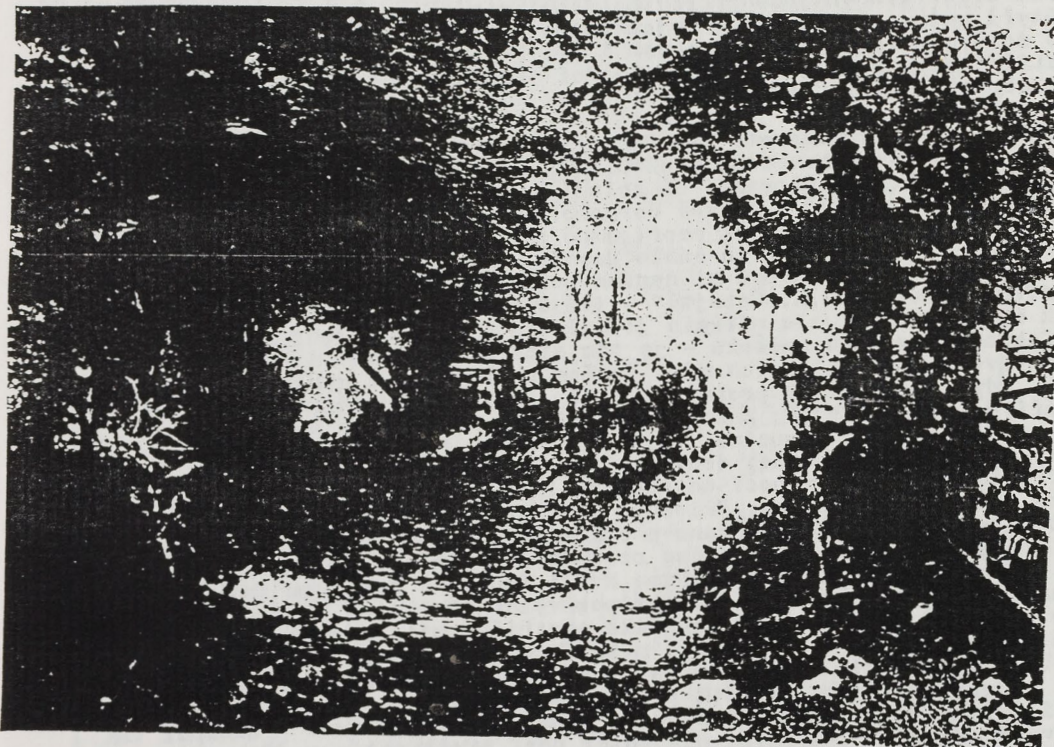
sci-fi milice a že potřebuje 1000000 din. a jejich pasy. Jediný, kdo se skutečně vyděsil-až zběhl- byl Běha. Dál nám 200000, pasy a pousušení obychem pokud možno nic neplatili. Ostatní seškrabek poseidonstva leželi na sluníčku a hráli jakousi přiblblou, ne příliš náročnou, hru. Zareagovali pouze Jajda, která si oddechla: "Pořád lepší když bručí v lupáku než aby si zlomili nohy."

Posli jsme pro ostatní, kteří se krčili o 100m níže. Společně jsme ještě probrali divčí problém jejich puritánců a vymysleli 100 způsobů jak se z toho vylézt.

Odpoledne jsme si vyšli na výlet, který dopadl podstatně lépe než předchozí den. Věskovali jsme totiž v nedalekém sedílku, ale šli jsme dále do hor přes průhyb, který nám ukázal malou vesničku oclčenou z dřevěných chatrčí, hor, koní a házenkářského hřiště s evidentně křivými lajstami, které představovali stružky, jaké si kopou rudí břichouši kolem svých duhových hradů a také kotlíkáři kolem svých celt, ale i planiněři, když přijde období deště.

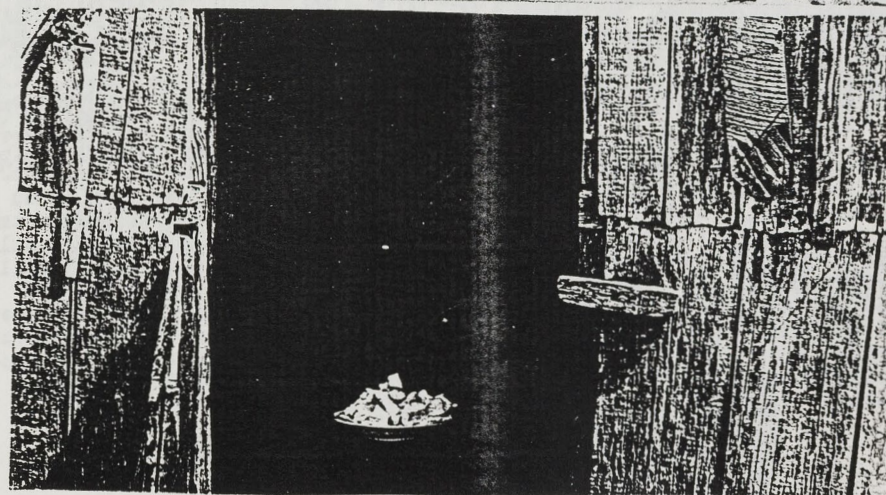
V první chatrči na předmostí vesnice jsme požádali o vodu. Tu jsme rychle opožďovali a příjemná, slušná oděná hostitelka nám nalila nápoj rudé barvy a lahodné chuti vyvinutý z višní. A podotýkám, že nalila pěknou štamprličku všem 15 Poseidonům, po níž následoval šálek dobré kávy a pak ještě dva vrchovaté talíře labužnického sýra. Je skvělé poznat v horách nejen trávu, zraky, ovce, a kamení, ale i ty, jež s horami žijí a ve výškách hledají obživu, jejich mentalitu a náhled na svět. My si v odloučení od civilizace uvědomujeme hodnotu věcí. Tito lidé, kteří jezdí na teplejší půlrok do hor pást svůj dobytek, nám ukázali, že věci nabývají hodnotu až tehdy, když konají dobré věci a stávají se prostředky radosti a lásky./teď mi nějak unikl smysl-pozn. editora/ Co znamená pro lidi z hor půl litru likéru a 2kg sýra? udělali nám radost. Neklesli v očích ostatních vesničanů, neboť nás dobře pohostili.

Kýval

Ještě se namažu a jdeme. Cestou dolů, kam jdeme čekat na Axe, Schwillyho a Bluma, zarytě mlčíme a dáváme bacha na cestu. Je mi hej, v kapse mám suk, kolečko Poličanu a tři Dia vita - a před sebou čekání u silnice. Zprvu se vítr ani nehne a my sedíme na svodidle s otevřenou pusou. Pak se trochu ochladí a my proběhnem okolí. Pak uléháme na silnici a střídavě lapáme po vzduchu a spíme. Když tu najednou, ani jsme si ho nevšimli, mě přepadl hlad. Křeček zrovna spí a já sám nevím, co dělat. Pak v rychlosti ulamuji třetinu suku a cpu si plně tváře. Bo-hužel, hlad zažene pouze během konzumace. Ležíme dál. Občas uslyšíme zvuk motoru, ale pak zase uléháme, neboť je to buď s druhé strany, nebo třeba letadlo atd. Nebudu popisovat, za jakých okolností jsem snědl zbývající dvě třetiny suku, ale fakt je, že Křeček stále spí a až se probudí, bude mít svůj suk celý. To mě lehce znervózňuje. A oni stále nikde. Aut projede za celé odpoledne asi deset. Vedro k zalknutí. Rozpálený asfalt. 40°C, prach a špína. Pomalu přichází večer a čas buď jít nahoru, nebo večerět. Na jedné zahradě pomáháme hrabat seno a tvořit kupky. Zcela zjiště. Je jasné, že přijedou až ranním a jediným autobusem. Slunce zapadá a Křeček se zachumlává do svého šátku. Sustáky si nevzal. Je zima a tma a naše idea - počkat někde u silnice - padá. Jdeme k nejbližšímu stavení a žádáme o nocleh. O pět minut později již před námi stojí talíře fazolové polévky, chleba, klobása, karbanátek. Hltavě jíme a o pět minut později již spíme, každý v jiném pokoji - pod pěkně štipavou dekou. Ráno mě Křeček přišel vzbudit asi v 5.30. Dvě hodiny se klepeme na silnici, než slunce klesne s protějšího kopce a zalije nás svým teplem. V osm vidíme v dálce autobus. Jedou v něm nebo ne? Přijeli a nám se po 20 hodinách čekání ulevilo. Stoupáme nahoru, cestou potkáváme Pam a Mývala a ještě si tak trochu vystřelíme z Emči, než úplně všichni dorazíme do tábora.

SLÍPEK

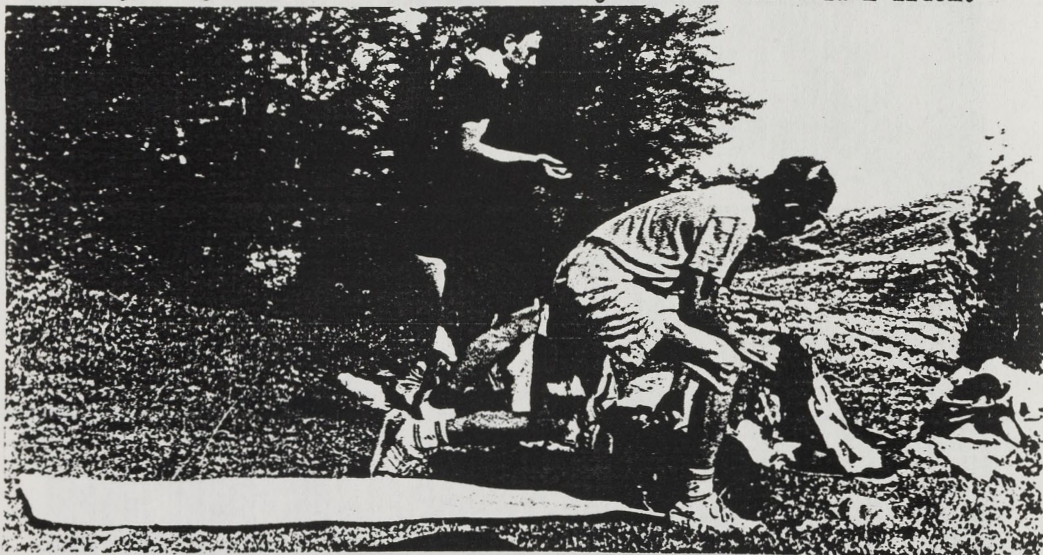

10.8.

ČTVRTEK

TRASA Svrke-Trnovice-PŘEVÝŠENÍ 1950m, DÁLKA 2km; POČASÍ slunečno
ZDRAVÍ Pampo 37,1 Jajda rozříznuté koleno ,

Místo hezkého, ranního vstávání jsme byli kvůli počasí vzbuzeni až asi v 9:30. Pojedli jsme, popili a pohovořili se sedmdesátiletým horálem. Počasí se pomalu, ale jistě jasní a my vyrážíme. Ze začátku je to pohoda, ale pak měníme pohodlnou cestičku za stezku téměř medvědí. I když je tu krpál a vedro, mám dobrou náladu, fantazírují a očekávám na konci stezky obrovskou jeskyni plnou medvědů. Medvědi tam nebyli, za to jsme našli malebnou kotlinu s rezbořenými salašemi. Hodili jsme oběd a dohadovali se, kterým ze čtyř výstupů půjdeme. Vyhrál to druhý zprava, protože byl plný malebné kleče. A drama začalo. Vylezli jsme na hrozný kopec do sedýlka dvě a Shwilly s Emčou zkoumali jeho dvě odbočky. Negativní !? Zpět do sedla tři. Shwilly zkoumá opět další směr. Negativní !? Bereme to traverzem do sedla dvě a Emčevou odbočkou nahoru, otevřel se nám krásný pohled na krajinu. Tak k táhleté, setva viditelné salaši chceme sesteupit? A přece to šlo. Nejhorší te měl asi Ax díky noze a Shwilly kvůli zodpovědnosti./papírově měl zodpovědnost Emča, ale nevěděl o tom-pezn.editora/ Já osobně jsem měla pořád dobrou náladu, i když krapet unavenou. Konečně jsme dorazili dolů k lidem.

Destali jsme vodu a když jugoslávec uviděl zničeného Axe nabídl mu mléko. Ax odmítl. Našli jsme tábořiště a vodu. Devarili jsme až za tmy a před večerním povídáním jsem dostala gratulace, kytky a keke. Desáhla jsem totiž dnešním dnem patnáctého roku výveje./TU keke daroval Mýval z eráru, čímž způsobil rozvrat v barbuše-pezn. editora/

Sedíme u ohně a nikdo asi nemá návrh na rozhovor, ani náladu na povídání. Já tedy rozhodně ne. Chce se mi jen koukat do ohně a pozorovat ostatní. Nakonec se trošičku povídá, co bude po Poseidonu, jaká činnost, jaké zájmy. Pak se mluví o kamarádství. To už jsem v polospánku. Rozcházíme se a mně se chce strašně spát.

Terka

11.8. PÁTEK

TRASA Trnovice-salaš Vučje-salaš Barski-salaš Ravanjski; PŘEVÝŠENÍ 1200;
POČASÍ přes den slunečno , večer prší, v noci bouřka; ZDRAVÍ máme všichni

Ráno mě Shwilly budí v nekřesťanský brzkou ranní dobu. Vařím totiž s pěti podobnými blázný snídani pro ostatní. Mám hůl něco o tom, jestli to máme zapotřebí. Po slabé snídani jdu za bačou k nedaleké kuče. Bača je pohostinný a nalévá štamprli rakijs a přidá ještě druhou.

Rakijs, rakijs
jugoš ti stakan nalije
rakijs, rakijs
každej se dneska opije

Koho v Jugošce nepozvali na rakijs, nepoznal její pravou tvář. Já vůl, tohle jsem neměl dělat - rakijs porénu a k tomu po naší snídani skoro nalačno způsobí to, že první půlka dnešního dne je zastřena alkoholickou mlhovinou. Kávu a snídani už radši odmítám.

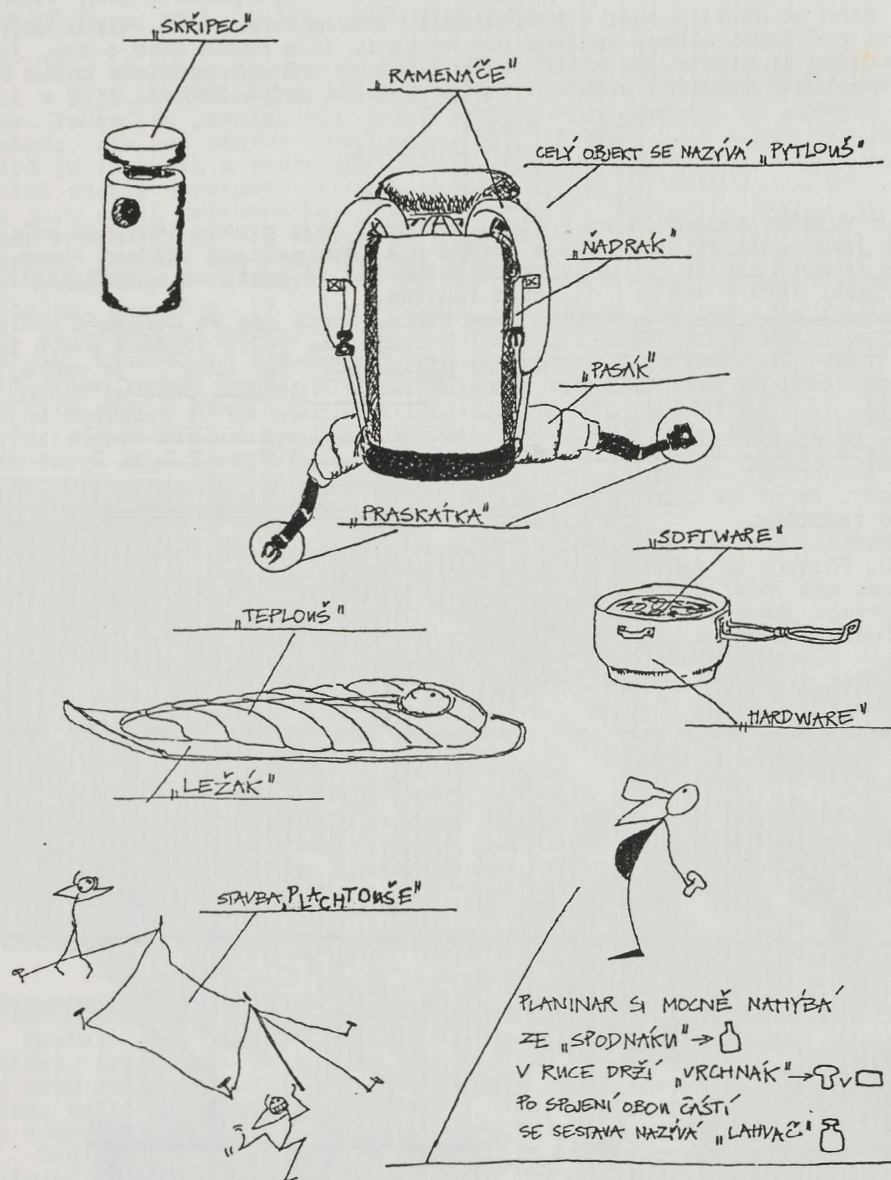
Oddíl může být rád, sehnal jsem šerpu. Šerpa nás ve strašném vedru vláčí po okolních hvozdech a brdech. K rakijs se ještě přidává právě to šílené vedro. Na mozek mi lezou úryvky písní jako "žár trvá", "je vedro, že by jeden paď, na vodu smíš jen vzpomínat...", "vyprahlá země už dlouhý dešť cítí...". Naštěstí se již jde bez bači a ocitáme se ve správném sedle (zvláštní to úkaz - po dlouhé době jsme si jisti správností své cesty), kde házíme oběd. Po pár kilometrech docházíme do Vučje. Tam si Mýval zahraje na hodného strýčka a věnuje malému chlapečkovi tyčinku ze zásob jeho barbuchy. To už se sháníme po tábořišti a azyl nám skýtá louka nedaleko horské vesničky.

Shwilly inspirovan televizními hrami nám předkládá jednu inteligentní za 500. Všichni už se těší nebo bojí večera, protože ten má osvětlit budoucnost nás Poseidonů. Shwillyho projev působí příjemně a klidně, a tak se objevují jenom sem tam nějaké slzičky. Naopak všichni jsou veselí a rozjaření, protože z nich spadl zase jeden velikánský problém. Myslím, že začíná tímto dnem nastanou v náladě lepší časy. Náš den nemohl samozřejmě skončit jinak než průtrží mračen.

Elum

P. S. Ještě jednou věci je tento den významný - naše milá kamarádka, přítelkyně, soudružka v dobách dobrých i zlých - Zuzi má dnes svátek, čímž se jí omlouvám, že jsem jí osobně nepoblahopřál, napravuji to alespoň takto.

MURPHYHO ZÁKONY

Zdá-li se ti, že mapa souhlasí s terénem, zřejmě jsi něco nepostřehl.

✦ Dobrá mapa se hodí na všechna pohoří

✦ Ať se oblékneš, jak se oblékneš, vždy ti nebude akorát

✦ Je-li na rozcestí jedna cesta vpravo a jedna vlevo, nebude ani jedna správná

✦ Všichni ostatní mají lehčí kletr

✦ Vždy se najde cesta, která byla kratší

✦ Sundáš-li si větrovku, kroupy jsou tu coby dup

Aplikace: sundání větrovky přivolává kroupy

✦ Pramen najdeš pouze s plnou lahví na zádech

✦ V okamžiku, když se to zdá, že je ti nejhůř, ti bude ještě hůř

✦ Jsou dva druhy ohně - ten, co nejde zapálit

- ten, co nejde zhasnout

✦ Kdo nepil rakii, nepoznal YUGO

SPACÁKY

S P A C Á K Y Calex - plynule převádí venkovní teplotu dovnitř bez ztráty energie

Hvězdář - dovoluje uvnitř pozorovat skrz látku noční pozorování oblohy

Čtenář - jestliže ve vedlejší tropice svítí, lze uvnitř číst

Merešjev - ráno nejsou nohy

Plísňák - obsahuje dvě vrstvy plísně

Stážník - jeho rozměry umožňují pouze spánek v pozoru

TRAS; salaš Ravanjsk-Kolašin-nogleh mezi Kolašinem a Rijekou;
PŘEVÝŠENÍ 400m; DÁLKA 10km; POČASÍ slunečno 31,5°C

Můj milý deníčku,
ty starý otrapo, kdo do tebe má neustále smolit. Buď rád, že jsem dobře nalazen, to je z dobrého najedení, při obědě jsme nešetřili čafajovými sušenkami.

Tak ráno ohniště je mokré, oheň špatně hoří, tlačence s ešusy, drobná netolerantnost a nervozita. Každý by už chtěl mít vařeno. Normálka po 14ti dnech.

Sestup do Kolašína. Shwilly jde s Axem na středisko a my čenž Many a na nákup. Lucii se podařilo koupit bochník chleba za 30 000, tj. asi 35Kč. I já s Ballúem jsem udělal kup. 2 kg čafajových sušenek a suché vafle. Co jsou to vafle? Vafle je když: oplatka z těsta na kornouty ke zmrzlině o rozměru 1 m². Po snědění je pusa od ucha k uchu (pořezáním o oplatku).

Šiši marjá denouši, je tu nějaký strážce z černé věže a neustále se ptá, jestli máme kaviár. Vypadám sňag jako člověk co má kaviár? Nikoliv, strážce vypadá jako člověk co má chut na kaviár.

Je tu draho, u pobřeží bude draž. Jo Blum si koupil trencle.

Na cestě z Kolašína do předhůří Bjeljasice nastala opět jedna zábavná chvíle. Doufám deníčku, že jsi chlap a můžu ti to říct. Naše děvčata se nás chlapů bojí, když došlo na koupání, děvčátka šla prát ušmudlaný ponožky zatímco se kluci koupali. Do vody nevlezly dokud kluci nebyli pryč a to ještě raději za křovím. Denouši, nepřipadá ti to jako nedůvěra vůči lidem, kteří by jim měli být poměrně blízcí (když už jedem společně na tři týdny do hor)? Je to předsudek? Cudnost? Čertí vědi.

Večer jsme se bavili jak to chodí u nás doma.

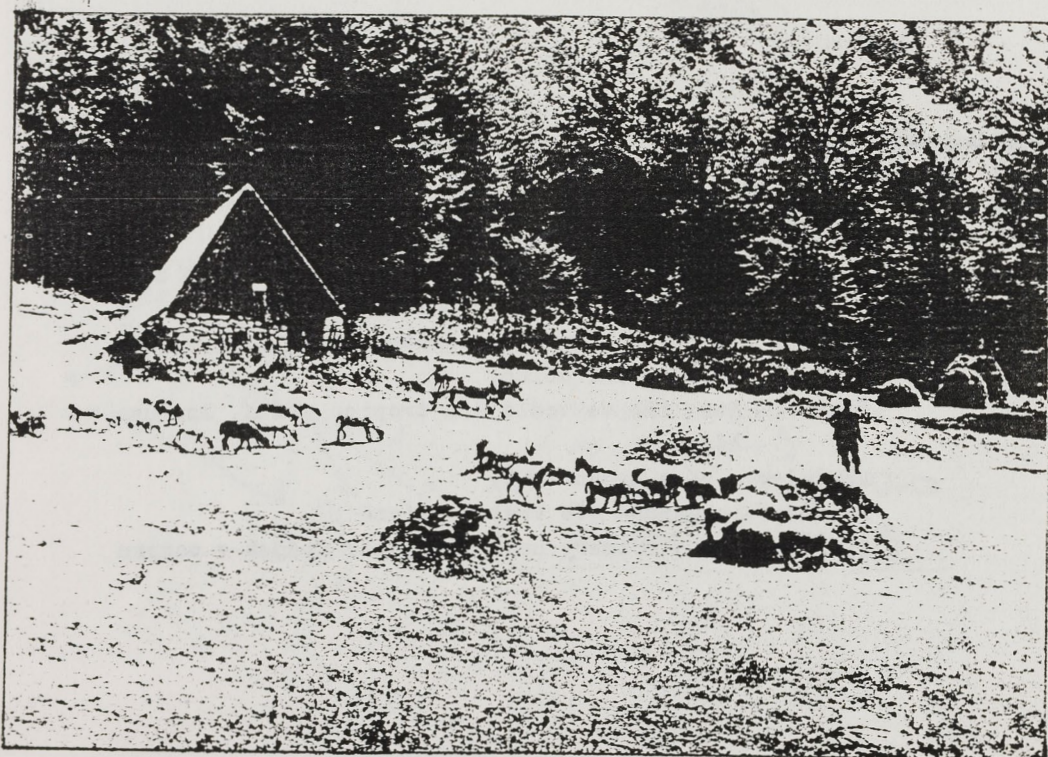
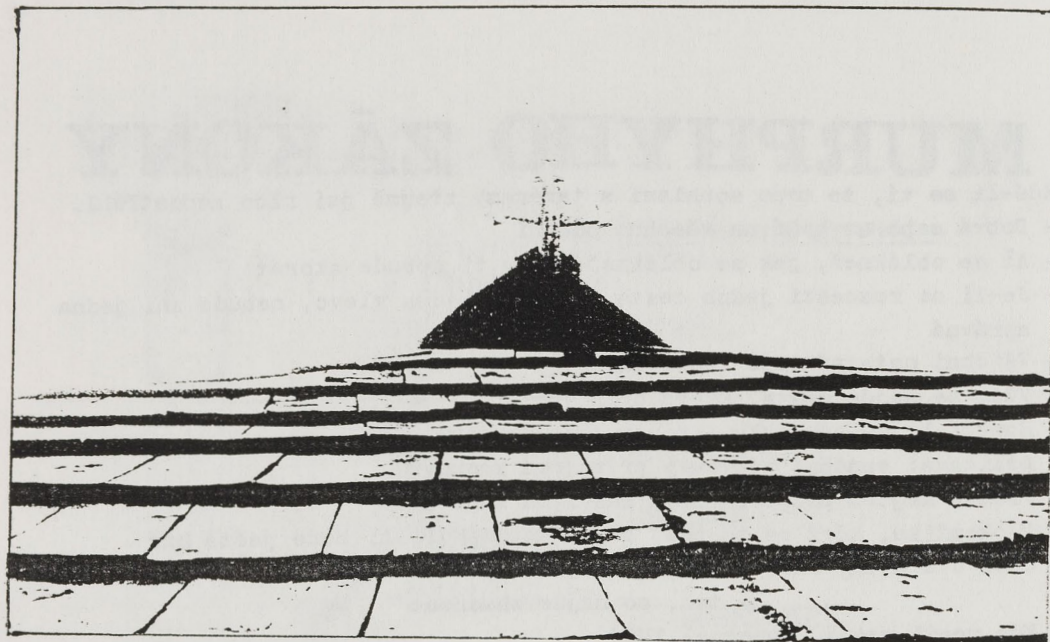
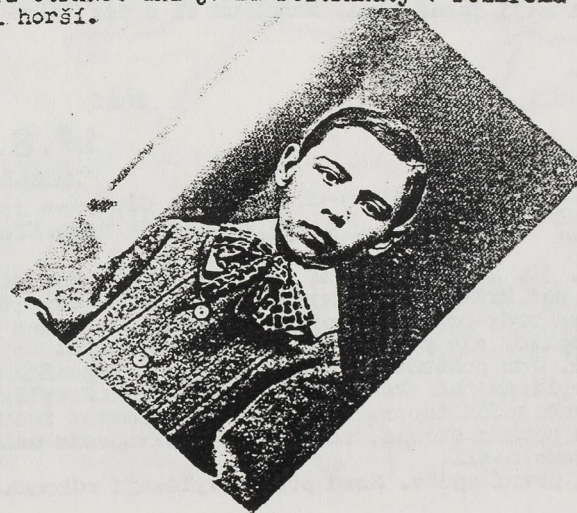
Pampo

P. S. Nika mi vrátila provázek.

P. P. S. Batoh si ještě nezašil, pouze si půjčila jiný provázek. (Má ty prostoto, špion na horách.)

P. P. P. S. Jakpak je dnes na Trafouši?

Poznámka: Až budeš deníčku večer vykukovat z batohu koukni se na Ballúovy šustáky. Už čtrnáct dní je má roztrhnutý v rozkroku a nezašil si je. Ji to čím dál horší.

BJELASICA

13.8.

NEDELE

TRASA za KOLAŠINEM-Troglava (2072m)-Zekova Glava (2117m)-jezero Pešica PŘEVÝŠENÍ 1000m DÁLKA 10km POČASÍ slunečno

Jakpak jinak! Je ráno a tudíž ten odporný zažitý zlozvyk vstávat. Ze spáčku mě tahá cosi co má zatím rozteklé tvary něčeho tmavě chlupatého. Když mi díky zpomalené reakci dochází, že je to Shwilly, zjišťuji ke svému velkému údivu, že si už oblékám tričko. Pohyby provázející mě každé ráno se již natolik zautomatizovaly, že se provádí samy bez mé duševní přítomnosti. Po cestě k času a myslím ještě dumám nad tím co by se stalo, kdyby se to nějak zaseklo. Možná bych si několikrát svlékla a oblékla trička tak, že bych se opět octla v tom spacím.

Snídaně není příliš náročná a my vyrazíme brzy na cestu. Bláhová naděje na stop se jeví spíš jako špatný vtíp. Dnes tedy po svých. A tak jdeme, a jak by napsal Balík, nic se neděje. Pořád jdeme, a jak by napsal Balík, pořád se nic neděje. Šlapeme a vidinou krásného jezera, kde máme chuť aspon 6 let se válet. V dálce se tyčí kopec s vysílací věží. Jdeme svorně s Karolínou a ve velmí dobrém rozpoložení si popisujeme co prováděli naši tatínkové a co jsme prováděly my.

Spolužák Karolíniného tatky - Šunda byl jistě jedním z nejlepších hráčů na nervy paní učitelky, když v klídku spálil zákadu nad kanálem týden před koncem školního roku. Misl se pak chovat slušně, aby už nedostal žádnou poznámku a jistě by se to nebylo proseklo, kdyby to třídní nevyvedlo z míry tak, že mu chtěla napsat pochvalu, ale nebylo kam. O konci povedeného Šundy se zprávy nedochovaly.

Po výtečném obědě se už blížíme k jezeru a cestou si nahamouníme tolik krásných kamínků, že by se někomu mohlo zdát, že plníme kletry, protože jsme v tréninku.

Místo abysme slastně užívaly volného odpoledne, chováme se dost divně a pereme. Kluci mezitím loví ryby. Uloví houby. Lucie podle situace tvrdí buď, že ryby miluje nebo že na ně dnes rozhodně nemá chuť.

Pácto času je fůra, věnujeme se inteligentní hře, při níž cílem je vyjmenovat co nejvíce osobností na dané písmeno. Hrajeme až do naprostého vymrznutí a vařit začínáme ztuhlí na kost. Snad nás ta namka zahřeje. Nezahřála (aspon má ne). Nejradši bych vlezla do ohniště.

"O čem dnes budeme povídat?" Ptá se Shwilly. A je tu téma koupání v plavkách či bez. V debatě pokračují s Blumem i ve stanu a myslím, že i ostatní tropika dnes asi mají jasné téma. Možná už si o tom špitá i televizní věž s měsícem.

Zuzí

14.8.

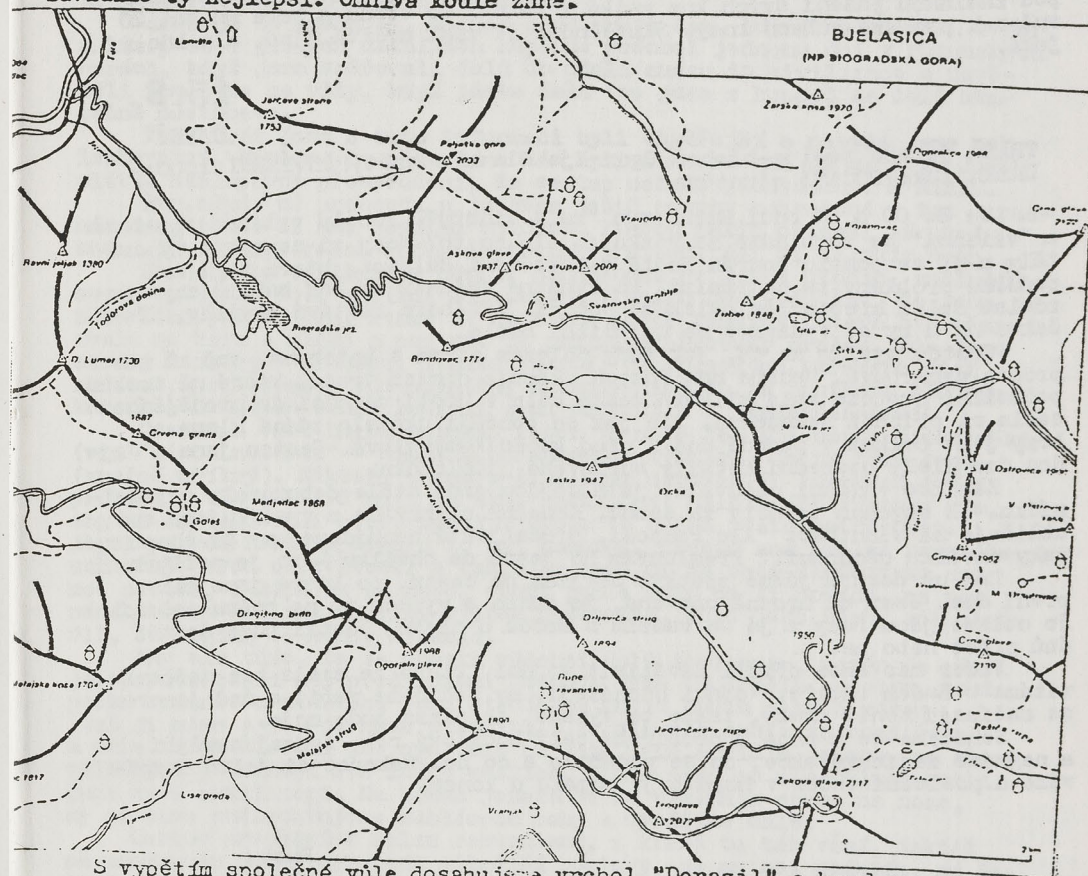
PONĚLÍ

TRASA jezero Pešica-Crna Glava (2137m)-hřeben Crne Glavy--a zpět; PŘEVÝŠENÍ 1000m; DÁLKA 10km; POČASÍ +30 avýše; ZDRAVÍ Ax noha, Křeček koleno, Terka břicho

Píp, píp, píp. Je 6. 30. Zuřivě hledám, kam jsem večer položil hodinky. Okamžitě je držím pod krkem, aby nevydaly ani hlásku. Přemýšlím co se děje. Ax. Nojo Ax má brát prášky. Napřed se snažím kamínkama a klacikama zasaahnout jeho tropiko, ale potom jsem nucen se vysoukat do stříbrné trávy. Spát už nejdu. Jdu pokoušet rybářské štěstí a s pomůckama hodnými pravěkého lovce vylézám nad skálu nad jezerem, kam už vylézá i sluníčko. Koukám na slastně spící tábor. Dnes je nechám pspat trochu déle než je zvykem. Jak slunce pomalu stoupá, znovu si s překvapením uvědomuji jak senzační místo jsme našli.

Je 8. 30 a Emča budí první spáče. Snad poprvé vylézají rozcuchané

hlavy s pomačkanými obličejí a radostrým rykem vstříc vycházejícímu slunci. Po 10 hodině razíme na nejvyšší vrchol Bjelasici Crnou Glavu (2139 m). Pod ní zkouším, jestli by z toho nemohl být závod, ale odpoví mi je nerozhodný až otupělý výraz. Tak vrchol zdoláváme jako normální turisté - občané a ne jako závodníci překonávající na své cestě 3x své já. Já sám po cestě nahoru ztrácím brýle, a tak na vrcholu první stanul Emil a ne já. Jak jsem si přál být první. Následuje asi půlhodinové opékání a pak sledujeme jeden z hřebenů směřující nad Biogradsko jezero. Na dvě hodiny se měníme v náruživé geology. Hrabeme se v různých šutrech, navzájem si závidíme ty nejlepší. Ohnivá koule žhne.

S vypětím společné vůle dosahujeme vrchol "Dorazil" a hned se otáčíme, aby jsme zdolali horu "Navrátil" (což je náš tábor). Při sestupu k táboru několikrát ujíždíme po svahu, natahují si tríska a Slípek na poslední chvíli odvrací zničení svého fotáku. V táboře na nás čeká překvapení v podobě tří YUGO vojáků. Ve společnosti Niky a Zuzí je jim zřejmě po drahé době zase fajn. Poskytují zajímavé informace a opouštějí nás se slibem, že přinesou mléko. Pak uplyne chvíle a přichází jeden osamělý kus vojáka. Sympaták. Mezitím se početná skupinka Poseidonů - surfařů nemůže dohodnout na společném jídle a rozhodné protesty dávají tušit přítazlivost surřů. Aspon co se jídla týká.

Večeře v plném proudu a mléko na cestě. 3 vojáci = 9 litrů mléka, 9 konzerv pastiky + 4 sušenky + 12 jiných sušenek + 24 trojuhelníků sýra. Velice příjemné. Večer pak probíhá v rezi vojáků, s kterými hovoříme asi 3 hodiny o všem možném (viz Blum) až do padnutí. Jakmile se

traviny. Někteří okamžitě trhají obaly a hryžou a hryžou. Je to smutné, ale jídlo vládne světem. Peníze nemají cenu. Základní jednotkou je jedna sušenka.

Je 22. 30, Ax papá prošček a my jdeme spát. Zabítý večer, ale to si uvědomuji asi jen já. Ostatní mají jídlo a je jim strašně dobře.

Shwilly

P. S. Při večeři Slípek s Maťou informují o tom, jak jistý ~~mláček~~ bača pod záminkou pasení svých koz vniká k Maťovi do stanu a bere mu asi 20 sušenek pro své hubené kozy. Skutečnost je však určitě jiná, ale kdo ví jaká.

15.8.

ÚTERÝ

TRASA jezero pešica-hřeben Ogorelja Glava-a zpět;PŘEVÝŠENÍ 1000m; DÁLKA 14km;POČASÍ slunečno

Je 8. 00 a mě budí Emča svým "za 4 minuty". Pomalu vylézám ze stanu a "všichni" se rozbíháme za rozkoší. Ale co to? Nohy mi naprosto vypověděly a já se pomalu šourám ještě s některými dalšími, kteří mají asi podobné problémy.za ostatními. Po vydatné snídani se bez batohů chystáme zdolat další hřeben Bjelasického pohoří. V táboře zůstává Shwilly, Křeček a Ax a my se vydáváme na nejbližší sedle.

Cestou myslím na to, jak tudy polezem zítra s batohama, což mě naprosto vyčerpává. Nahoře nám Pampoš ukazuje dnešní trasu, která mě trochu poděsila, protože malá klikatá cesta dole v údolí vedoucí do protějšího sedla mi připadá nekonečná. Ale jak se později ukázalo zdání klame a brzy jsme celkem v pohodě došli před kopec Ogorelja glava. Cestou jsme s Jajdou domýšlely poslední detaily surfového jídelníčku.

Zatímco všichni obědvali, já a Jajdou jsme stále debatovaly o jídelníčku. Už abychom to měly za sebou. Konečně uleháváme a vystrkujeme své obličejy na sluníčko. "Ale Pampoši, přece ještě nepůjdeme, my si chceme taky chvilku dáchnout." Přemlouvám ho ještě na chvilku - to je požitěk.

Tak už dost a jdeme zpátky. Slezám na cestu, po které jsme šli první den. Jsem už hrozně unavená, je dusno a vypadá to na změnu počasí. Po obloze jdou řasy a já se vsázím s Emčou o pizzu, jestli bude do tří dnů pršet nebo ne.

Večer nás zase přišli navštívit vojáci, které ne zcela bez nadšení vítáme v našem táboře. Vojáci odcházejí, my začínáme vařit a nad jezerem se začínají honit mraky, takže to vypadá, že pizza bude moje.

Scházíme se u ohně a probíráme celý oddílový rok, nejzajímavější a nejméně zajímavé akce, co se podařilo a co ne. Nakonec si ještě zazpíváme a poslední večer v horách je pomalu u konce.

Bubby

P. S. Za celý večer nespadla jediná kapka, ale ještě mám dva dny.

SESTUP

16.8.

STŘEDA

TRASA sestup od jezera Pešica-údolí potoka Biogradska Rijeka-prales Biogradska Gora-Biogradsko jezero-silnice nedaleko Snjegostě-Titograd; PŘEVÝŠENÍ 1000m;DÁLKA 10km stopem 65km;POČASÍ slunečno

V hřmotu česačky, vůni zelené liánovité rostliny - chmele se mi pomalu všechny zážitky, které byly donedávna přítomností, slévají v krásnou sluncem prozářenou vzpomínku.

Snad je to naschvál, že mám psát právě den, kdy jsme slézali z hor, a který se v jistých detailech nápadně podobal jednomu dni v rumunských horách, když jsme směřovali dolů do údolí znovu do civilizace a nevěděli jsme, že ne vždy, když jdete dolů (to jako z kopce) se dolů skutečně dostanete.

Tentokrát jsme o tuto informaci byli chytřejší a nebyli jsme tak lehkovážní. Myslím, že někteří z nás byli dokonce již od začátku Jugoslávie skálopevně přesvědčeni, že sestup nebude jednoduchý. A NEBYL.

Err, někdo mě probouzí a já jsem ještě pozubý zahrabaný v tom strašném snu, takže si ani nevážím snít, kterou Ballu přinesl až před stan. Uf, jsem strašně ráda, že to byl jen sen. Asi si založím snář.

Zanedlouho vyrážíme z údolí. Na hřebenu se ještě otočím, zahledím se na tu krásu dole a říkám si, že mám vlastně děsný štěstí, že jsem něco takového viděla. Ptáme se na cestu jedné gazdiny, která nás včera zvala na kafe a mléko a pak nás už pohlcuje obrovský prales, kde jsou stromy 2 metry v průměru, lopusí taktéž, ve vyhnílych stromech žijí skřítci, pod lopuchy spí bludičky a cesta necesta je protkána bludnými kořeny - neustále někdo leží na zemi například i jáááááááááááá.

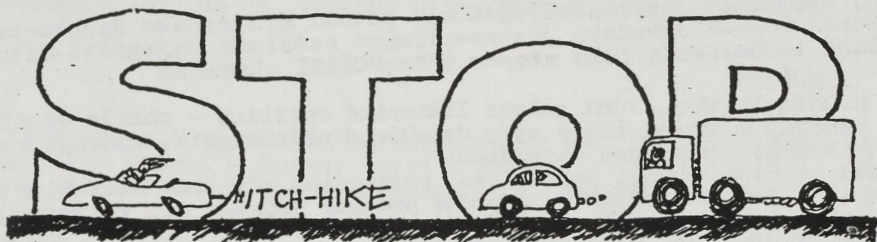
Cesta má vést kolem potoka. Potok tu sice je, ale cesta jenom někdy (viz "cesta necesta" - slovník pohádkových termínů) je tu také svah (značně příkrý). Někteří z nás s šibalským úsměvem či kamennou tváří pronášejí věty, které mají za úkol zneklidnit další část výpravy tím, aby si zapamatovali cestu zpátky, třeba to budem ještě potřebovat. Abych pravdu řekla přestává to být humorné. Přesto mne prales neustále uchvacuje svou obrovitostí a tak, díky jemu, mi ta naše šlamastyka ani moc nevadí, i když Ax za mnou, soudě podle toho co si povídá, na tom nání zrovna nejlíp. Shwilly vypadá nešťastně, snad jako kdyby ani nevěřil, že dějiny se někdy opakují.

Mám ale tušo, že se dneska všichni dolů dostaneme, terén je přeci jensympatičtější než před rokem. Dokonce jsme už prošli potokem, takže podle scénáře z minulého roku stačí jen najít cestu metr širokou..... ..už ji máme a pak ji zase ztratit.....ale ale cesta se rozšiřuje a hele vidím člověka jež své tělo na kole veze a vidím jezero, na kterém výletníci prohánějí své lodky veslice. Takže nedá se nic dělat, octli jsme se v civilizaci. Na břehu jezera si Ax vyměňuje obvaz na noze, my si zase zušlechťujeme zablácené nohy a vyrážíme dále.

Cestou procházíme kolem restaurace, z které to tak voní, taktéž mě uchvacuje jeden výletník silnější postavy, je mu asi padesát, má šedivý vous a přenáděrnou přehazovačku. Musí to být šikovný chlapík, neboť pleš dovedně skrývá pramen dlouhých vlasů několikrát otočený kolem hlavy a natužený, takže když fouká větřík tento pozoruhodný klobouček se lehce odklopí (přor on nevlaje, on se odklopí). Je to ta nejdokonalější přehazovačka jakou jsem kdy viděla.

17+18.8.

Jdeme pak ještě asi 3/4 hodiny k hlavní silnici vedoucí do Kolašinu, kde Shwilly dává instrukce ke stopu, my se oblékáme do toho nejlepšího co máme a vyrážíme. Dnes se máme dostat do Titogradu.

První auto, které mě a Pamposovi zastavuje je stará škodovka dvou mladých Jugoslávčů jejíž vnitřek dal by se nazvat dezolátním, ale přesto tu mají kazeták a pouštějí si tu báječnou orientální hudbu. Vystupujeme v Kolašinu, kde skupujeme poslední buscuiti cu miera a pak jdeme dost dlouho pěšky. Cestou procházíme kolem milicionéra jehož zdravím (to je důležitý okamžik) a asi po pár stovkách dalších metrů nás milicionér veze ke kaňonu Murača. Skrz kaňon až do Titogradu jedeme s titogradským automechanikem v celkem hezkém autě, pouští nám neodmyslitelnou muezínskou hudbu, řídí jako ďábel a má černé brýle, které nesundává ani v tunelu.

Kaňon je nádherný, náš řidič o něm tvrdí, že žádný jiný kaňon se mu nevyrovná, pouze Colorado.

Ale to už jsme v rovinaté krajině a v Titogradě. Je tu spousta lidí, zvláštní stromy (taky palmy), baráky, ulice, autobusy, je to docela nezvyk. Asi 2 hodiny se potloukáme po městě, kde vedle moderních paneláků stojí staré kamenné domečky a verandami porostlými révou, prostě fajn. Na nádraží máme sraz s ostatními. Nedorazili pouze Maťa & Ballú, Blum & Žuzí a Jajda & Ax. Odcházíme spát pod železniční trať, kde není nouze o fíky a hlavně o mravence.

Karolína

P. S. V jedenáct dorazil Maťa & Ballú.

Je právě 19. září, tedy už téměř měsíc uplynul od té doby co jsme se šplhali přes vrcholky jugoslávských hor, ždímalí zpocená trička a večer uléhali za příšerné zimy. Tak vy na mě chcete, abych popisovala něco, co ve mě sice zanechalo hrozně krásný vzpomínky, ale co už si nedovedu vůbec živě vybavit?

Tak třeba ... třeba ... jóóó třeba jak jsme se pařili v odpoledním žáru asi 2 hodiny v Budvě. Vždycky si před nás stoupla nějaká ježibaba (Shwilly je označil jako "Černé vdovy"), mávla a k našemu úžasu jela. V tu chvíli mě jímál komplex méněcennosti, a to dost silný.

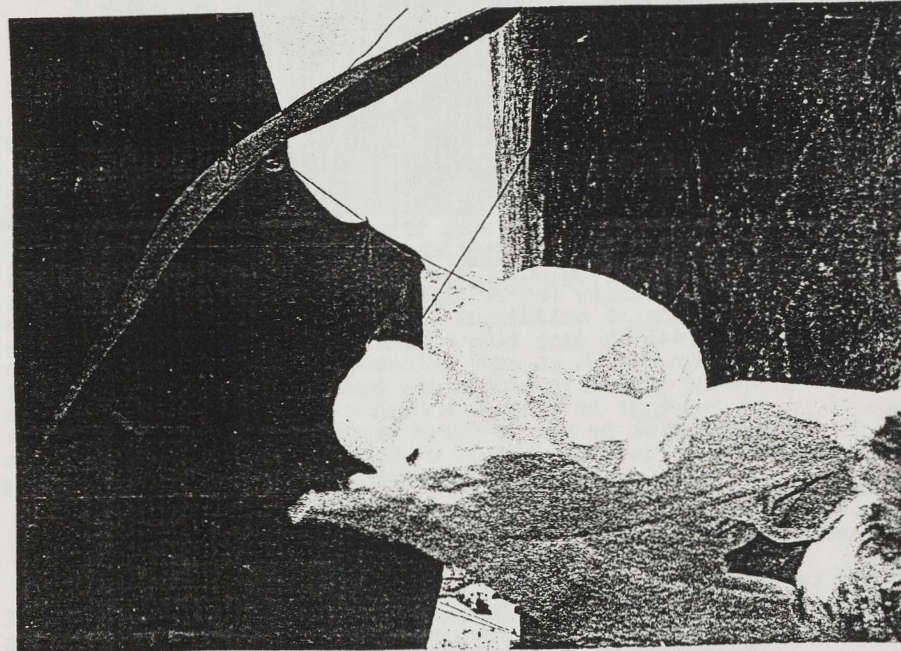
Nebo ..., nebo jóóóó jak jsme stopli společně s Lucif a Mývalem takovej červeněj bonbonek. Shwilly si sednul dopředu vedle řidiče a my tři jsme se pohodlně rozvalili vzadu. Ovšem za chvíli bylo naše pohodlí pryč, neboť okýnka se začala zamlžovat a náš "car" se proměnil v saunu. Ale dokonale. Ovívající se mapou jsme s Lucif pouze lapaly po dechu. A co na to dr. Čálek? Přes kapičky potu, které mu stékají přes oči upřeně pozoruje krajinu.

Během půl hodiny jsme už při otevřeném zadním okně vesele laškovali (samozřejmě já a Lucie) na dálku s nějakými krásnými Jugoslávci jedoucimi ve voze za námi.

Myslím, že jako stručná skica by to mohlo stačit, néé? No co byste ještě chtěli? Já už vážně nevím co psát. NO jistě ... samozřejmě, že je toho spousta co jsme zažili, ale to se za prvé popsat nedá a za druhé, i kdyby se dalo, necítím se jaksi ... no prostě se necítím jako spisovatelka, dopisovatelka do šuplíku "Milá Sally".

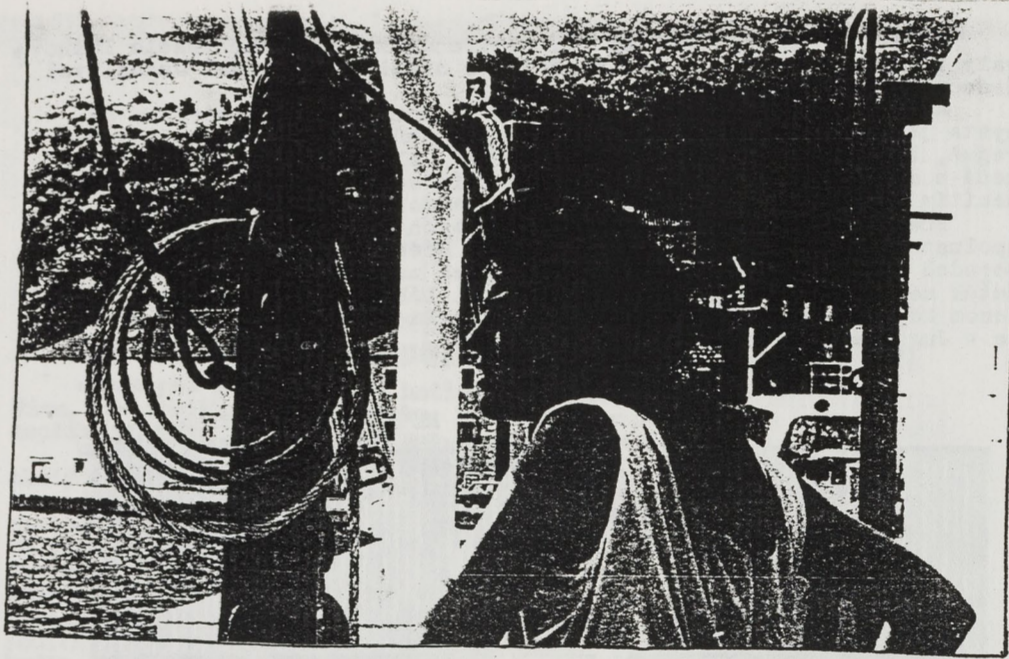
Přeci ještě jedna věc. Myslím, že bych měla zhodnotit svého spolustopujícího. Jo. To bych mohla. Je Béeézva, občas mi dovedl šeredně škopnout náladu (třeba, když jsem nadávala, že mě prázdněj auták nebere), koupil mi nanuka, nesl mi láhev, no prostě béeézva. Jenom kdyby nevypadal jako loupežník. Nevím proč, ale řekla bych, že v Jugoslávii nemaj loupežníky v lásce.

NICCOLLETTEEEEEeee.....

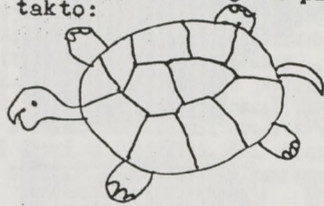

DVA DNI NA STOPU
Dnes uvidím moře

Všude tu jsou mravenci. Probouzíme se uprostřed bodláků a mravenců pod mostem. Schází tři dvojice, jinak jsme tu všichni. Vyrážíme dokud je po ránu chladno. Karol pajdá a povídá něco o namoženém kyčli. Vzít nechce nic, ale přes den moc nemluví a vypadá unaveně. Po ránu jsem koupil litrovou lahev CESAR, šikovná věcička, to se vždycky hodí. Stopy jsme chytli dva v pohodě do 15 min, a tak jsme již v poledne u MORE. Prvně po 22 letech čekání jsem smočil nožku v moři. (Čekal jsem již od kolébky.) Po celém těle mám pocit slanosti, i když nepiji vodu plnými doušky. Nadnáším se, moře nemá konce (zdánlivě). Pomalu se začínáme scházet. Místo srazu je v Ksta eu, to je kousek, jdu s Karlíkem pěšky po pobřeží. Podél silnice

rostou fíky, trháám jich plný klobouk. Našel jsem želvu, vypadala asi takto: Fík vypadá asi takto:

V Krstacu; sešli jsme se všichni až na dvajici Maťa, Ballů. Sedím zrovna s čelovkou u silnice, dělám pro ně živý poutač. Vesnice totiž nemá ceduli u které je sraz. Auta dělají bzzzznn, bzzzznn, P.S. Vrzou tu cikády vrz, vrz, vrz.

NEJŠÍLENĚJŠÍ DEN NA STOPU

Vedro, slunce pere jak šílený. Ráno jsem měl teplotu 38,0. Zběsilá schýza. Měli jsme 5 stopů, ale vždy tak na dva na tři km. Pak jsme šli vždycky pět pěšky, než jsme našli další dobré místo na stopování. V Boce Kotorské jsme se svezli trajektem. Herceg Novi jsem nařídil zabalit to a pokračovat dále busem. Šílený vedro, potíme se v autobusu až hrůza. DUBROVNIK - samozřejmě pozdě. Sraz byl nejpozději do 21 oo. Přišli jsme ve 22 oo. Jsme ve Starim Gradu, sedíme naproti chrámu, Karolína míchá v ešusu sunarku. Bílé ulice osvětlené lucernami, všude spousta lidí. V malých kavárničkách se večerí. Jí se ryby, pizza, zaznívá cinkot sklínek. My si dáváme sunarku. Studenou. Brrrr! O půl jedenácté jdeme na výstavu naivního umění.

PAMPO

ST. STEFAN

17.8.

Protože jsme k moři se Zuzí, Axem a Jajdou dorazili o den dřív, vydali jsme se na Svatý Stefan. Já se Zuzí jsme zastavili Fiat a pak jsme jen čekali a čekali na Axe s Jajdou. Chvilí jsme si krátili bavením se na účet kolemjdoucích rekreantů. Bylo to dost směšný dívat se na to jak středovratví pupkáči se ze sebe snaží udělat snoby. My se Zuzí jsme s nima dobře kontrastovali. Již po hodině jsme se začali strašně nudit a chtělo se nám odsud pryč. V Nejkrizovější chvíli dorazil Ax s Jajdou.

Mě a Axe válení na pláži přestalo brzy bavit a bez holek jsme se vydali do víru přímořského letoviska. Cílem našeho snažení byl oběd, na který jsme si chtěli vydělat práci.

V první restauraci nás poslali za ředitelem, ve druhé nám řekli, že žádnou práci nemají. Až ve třetí narnaší větu: "Hallo, we are Czech students, we haven't enough money. We can ask you if have some work, for example washing dishes, for two little lunches" zareagovali tím, že nás usadili ke stolu a na účet spolusedícího sponzora nás nakrmili spoustou dobrot. To nám samozřejmě po dvoutýdenním půstu zvedlo náladu. S plnými žaludky jsme se šli podívat na samotný Svatý Stefan. Žel bohu jsme zjistili, že celý ostrov je jedním velkým hotelem a vstupné je 120 000 din (rozuměj 140 Kčs). To se nám samozřejmě nechtělo obětovat. V tom mě napadl spásný nápad, jak to provést. Na ostrov jsme se dostali leti. Prošli jsme totiž dovnitř jako nosiči zásobování (auta tam nejezdily). Potom už jsme jen prohlíželi a nechali na sebe působit snobácké prostředí. Co dům to apartmá nebo bar, restaurace. Nejlepší byl asi bar s bazénem a výhledem na moře. Tam všude jsme se dostali my chudí, ale mazaní čeští chlapi. Angličtina dělala divy, všude se k nám chovali jako k devizákům, zkrátka měli jsme se jako v bavlnce. Když už jsme neměli co dělat, posadili jsme se do proutěných křesílek a trhali slaďoučké víno, které nám rostlo přímo nad hlavami. Ax prohodil něco o pečených holubech a hubě a já jsem si vzpomněl na tu středověkou story, jak se někdo dostal do hradu v sudu od medu. V tom si Ax všimnul našich kamarádů ze zásobování, s kterými jsme opustili tuto snobáckou pevnost. Toť vše o našem husarském odpolední.

Blum

P. S. Později jsme se zedvou na sobě nezávislých pramenů dověděli, že noc v tomto hotelu vyjde na 1000 dolarů, a že si to mohou dovolit jen arabští šejkové a američtí milionáři.

Ježku, hele tady jsou zralý fíky. Počkej. Stejně už žádný nemáme. Zalezl jsem do příkopu u silnice v letovisku 5 km od Dubrovníku. Měli jsme na cestu skorát jednu hodinu, což se dalo celkem v pohodě ujit. Ale uznejte sami, nechat tam ta nádherný fialový fíky a jít do Dubrovníku na lačno, to by bylo neuvážené.

Měl jsem utržený už dva, Ježková něco křičí, tak se ohlídnu a ona už cpe svůj kletř do malého nákladního auta. Vynořil jsem se z příkopu a čekal co se stane. Kupodivu nás vzal oba. Až do Dubrovníku. To zase Ježek zabodoval. Stejně jsme přijeli mezi posledními. To co jsme našli na dubrovnické zídce, před bránou do starého města nebyli členové Poseidonského spolku, ale společnost na pokraji morálního rozpadu. Sedíce vedle sebe a cpouce se jugoslávským bílým chlebem, tupě zírali před sebe a čekali co se asi dál stane. Nejdřív jsme se šli s Hájíkem a Křečkem ponořit do slaných vln Jaderského moře do skalnaté zátoky, kde plavalo množství nejrůznějšího ovoce a zeleniny. Přesto, že slunce už dávno zapadlo, vůbec nám nebyla zima, jako tam nahoře. Já, přestože jsem neměl ručník (neboť můj vlastní mi sežral býk a Slípek s osuškou byl v nedohlednu) jsem ho teď u moře nikomu nezáviděl.

To, že mou šustivou osušku sežral býk mi teď už tolik nevadilo. Vzduch byl všude teď tak teplý, že i v noci bylo příjemno korzovat po Dubrovníku v šortkách. Po koupeli jsme se vrátili k našemu doprovodnému táboru. Spíš ležení. Vypadalo to asi jako když přijde strhaný, pod pantoflem žijící mužiček domů, obtěžkán taškami, na prahu se složí na zem, předstíraje, že se přezouvá. Ve skutečnosti je obklopen těžkou bagetou, kterou celou dobu táhl. Nyní leží nic mu nechybí, jenom se mu nechce vléci svůj balvan dále. Asi nějak v tomto duchu leželo nahodané jádro starého Poseidonu. Někteří jedli jiní se ubírali se svým pohledem do blba, ale všichni se vyznačovali blízkým stupněm pasivity. Dubrovnik je přespříliš krásné město, než abych tu mohl pohrdat časem, zde stráveným.

Do devíti hodin jsme se měli vrátit. Já, Hudžime a Křeček. Jen jsme prošli městskou branou, dali jsme se do řeči o tom, kterak nejlépe nabýt veliký kopec bezvadné kopečkové zmrzliny. Prodávali ji tu skutečně mistři svého řemesla. Pro toho, kdo smrděl krejcarem, měli úsměv, úšklebek nebo eskamotérské kousky jako podání kornoutu pod sklem, či vyklouzávání kopečků a jejich chytání do kornoutu.

Do ulic vnikalo šero, město začínalo svůj noční život, který se mi jeví, jako velmi příjemný. Uličky ubíhaly do vršků po obou stranách hlavní třídy. Mnozí návštěvníci, myslím, poznali z Dubrovníku pouze ji. Po obou stranách byly namačkány krámký, restaurace, kavárny a co pro nás bylo nejpřitažlivější - zmrzlinárny s ohromnými kornouty, které, když byly plné skýtaly skvostný pohled. Bohužel to byly z naší strany pouze ty pohledy, až na několik výjimek, které budou níže také zachyceny. To, co se mi přihodilo několik kroků od náměstí s kašnou, v uličce souběžné s hlavní třídou, by se dalo popsat jako sen, pakliže ve snu je vše možné. Možná to byl sen. Je dost možné, že je celý můj život snem, ze kterého občas v noci procitám.

Rozhovor mezi mnou a Hájíkem se točil okolo jídla, pamlsků, zmrzliny a toho jak by se daly opatřit bez nároků na naši kapsu. Došli jsme ve svých úvahách až do krajnosti a své plány jsme měli dobře promyšleny. Počítali jsme již napevno s tím, že tu ohromnou bezvadnou zmrzlinu nám koupí holky, kterejm koukaj prachy z kapes a není žádný problém je sbalit. "Hadži, počkej." V těsné uličce, široké tak na rozpažení se vedle příkrčených bílých domků ztrácel docela malíčký kostelík. Kdyby uvnitř nehrály varhany, asi bych prošel okolo bez povšimnutí. Hájime s Křečkem šli nejprve za mnou, nakoukli dovnitř, pak asi chvilku čekali na ulici přede dveřmi. Když jsem dlouho nevyvázal, šli, podle všeho, po svých. Ani nevím co tehdy dělali. Byl jsem tak unesen náhlým setkáním, sblížením, faktem, že nikdo, koho potkáme nemusí být cizí. Tehdy jsem byl opět dokonale šťasten. Ted už vím, že toto dubrov-

nické setkání nezapomenu. Mše skončila. Venku už svítil měsíc a nad městem visela teplá noc, plná vůně a pečených ryb. Stál jsem na schodech před kostelíkem a pátral v davu proudících lidí pohledem, jestli náhodou nespatřím pohledem své dva soudruhy. Až po chvilce jsem si všiml, že všichni lidé, kterých jsem si na bohoslužbě všiml, teď stáli pohromadě, těsně vedle mne a mluvili řečí, jenž učitě neměla se srbochorvatštinou nic společného. Ani nám blízký černohorský přízvuk jsem nepoznal. Byli to Pařížani. Jak jsem se s nimi začal bavit už nevím. Nevěděl jsem to ani pár minut po té. Prostě jsem najednou věděl, že jsou tu na prázdninách, které se jim chýlí ke konci, stejně jako mně. Většina z nich skončila před rokem vejšku, a teď jsou první rok v práci. Po návrzích několika variant večere jsme se dohodli, že pojíme společně v jejich apartmá. Dlouho jsem nevěřil, co se děje, jenom bylo jisté, že to je cosi dobrého. Během těchto prázdnin jsem se naučil přijímat krásné situace jako dary, za které je třeba být vděčný. S ostatními Poseidony jsme měli sraz v 21⁰⁰. I se svými přáteli jsem tam dorazil v 21¹⁵. Doufal jsem, že bude mít Ježek radost, že může uplatnit svou fráninu. Zmýlil jsem se. Rozkládající chorobná lenost se projevila zhoubně. Šli jsme za Ivanem, který pro nás všechny zajistil noclež. Nevím, jak ostatní, ale já jsem počítal s ledascím. Minulá noc byla snad nejhorší. To jsme spali na cestě, skoro jsme se báli dýchat, aby nás z ní nevyhodili neboť to byla cesta před zimmer frei, tedy privé.

Stoupali jsme po hlavní ulici, vedoucí skrz Dubrovnik od hlavní brány. Asi po 400 m jsme odbočili doprava, procházeli takovou myší dírou asi tak na pozpažení. Po obou stranách se táhly dvě nevysoké zídky, ale pod úroveň našich klopených pohledů nešly, a tak jsme neměli nejmenší tušení, kam nás to vedou. Otevřeli jsme vrátka, šli jsme po betonovém chodníku. Ještě jednou vrátka a jsme v noclehárně. Citrusy zelené, tvrdé a veliké jak Bonobova pěst. Pod těmi jsme tedy, ještě po noční procházce městem, ulehli, abychom spánkem pod citronovníky uzavřeli tak krásný den.

Když jsem se ráno probudil, sluneční kotouč se ještě nestačil vyhoupnout nad spící město, moji přátelé dosud těžce zařezávali. Sáhl jsem, už ani nevím pro co, do batohu a na mé ruce ulpěla jakási hnědá, dosti teplá hmota. Po chuti jsem bezpečně poznal eurokrém a v téže chvíli mi bylo jasné, že kupovat ho v bakelitové krabičce, velmi chatrně zatarasené staniolem nebyl asi můj nejlepší tah v mém životě. Od této chvíle jsem se zřejmě choval dost hluchně, neboť se ze svého pelechu vztýčil i Emča a po několika minutách mžourání začal nakládat vločky do vody. Bezva snídaň. Ten den začal neobvykle. Mohli jsme si zvolit, co budeme dělat. Jako obvykle padaly návrhy i těch nejstrašnějších představení, co se ve zdejších vesnických kinech promítaly. Bylo, myslím, všem od začátku jasné, že žádné kino nebude, že s něčím vyrukuje Shwilly. Ano, jistě. Celý den tu hru vymýšlel, chodil po Dubrasu a koukal kde a jak by to bylo nejlepší. Večer, hned po tom, co jsme byli vyhoštěni ze stávajícího ležení pod citrusy nevrlym správcem do parku, nám Shwilly řekl, že teda jako tu hru má, a že to bude boj dvojic. Hra to nebyla nepříjemná, ale alespoň pro mne byla zastřena velikým dobrodružstvím, jež nás této noci mělo potkat. Pampo, Akr, Hájime, Blum a já jsme si totiž předsevzali strávit poslední dubrovnickou noc ve městě, chodit celou noc po ulicích severního, bílého, rybářského Dubrovníku bych přál všem svým přátelům. Je to nádherná škola, ostatně jako celé tyto prázdniny.

Kdo neprobdl noc v Dubrasu, nepoznal jednu z krás světa. Z moře foukal mírný pasát a roznášel vůni soli do všech ztichlých uliček, rozechvíval prostěradla, která se zrovna tu šťastnou noc sušila na šnůrách. To co se nakonec vyklupalo z prachobyčejného somráctví a zabráty o zmrzlinu se snad ani nemůže vejít na takhle malý

list papíru. Chodit po hospodách, které mají zavírací hodinu, pomáhat jim balit lokály postavené pod širým nebem. Uklízet proutěná křesla, skládací stolký s dírcem na slunečník. Můj noční maraton se skončil asi ve 2³⁰. Nějací Jugoslávci tu oslavovali a perdomál teď večerel. Bylo tu několik číšníků a dvě holky, které byly už nevím odkud a tady trávily prázdniny, učily se na kadeřnice. Při své anabázi jsem na náměstíčku, kde předchozího dne skončil trh, potkal nočního hlídače melounů. Ohromnou hromadu, kterou sem teď kdoví odkud dovezl, aby tady do rána něco zbylo, seděli tu dva mužští. Jeden z nich byl podle vzezření nejspíš profík, měl to hlídání melounů tak nějak v krvi. Druhý byl student práv někde ze Záhřebu. Hrozně se divil, proč už někde nezvládám nákou pičku, přičemž ná-zorně ukázal, co má na mysli. Jako poslední trumf vysypal z rukávu, že on jich za noc udělá v pohodě 12 a že bych se jako taky měl činit. To jsou ty z jihu. My od nás ...

MÝVAL

Sled dějin, neustále se opakující s ocelovou pravidelností, to celé dialektikum pestré barevné světa, mužná nebezpečnost, nepraktičnost, vůně dalek - a pořád dokola jen. To je STOPOVÁNÍ.

1. DEN: Jaký způsob cestování?
Snad to bude stopování.
Mám o tom jisté pochyby.
Neboj, akce bude bez chyby.
1. Auto: Ten chlap v tom fiat
není asi žádný borec.
Vždyť u Kolašinu - to moh'
být náš konec.
2. Auto: Jedem až do Titogradu
a Albancema v Audi Quatru.
Znovu, znovu a znovu
řešíme problém v Kosovu.
Rusové a Srbi jsou svině,
jen oni jsou všemu na vině.

2. DEN:

Á, konečně mi zastavil. To ale asi nevěděl, že jsme dva. Nevadí, pokecáme. To je ale perfektní, že ve své profesi, coby architekt, si při současných hospodářských změnách hodně vyděláš. Svezeme tě až do Petrovacu - to je fajn. Pár hodin u moře a moře zmrzliny. Bezva, co, Křečku, tak ještě jednou. Pár hodin u moře a moře zmrzliny. Trochu se projdem směrem na Krstac. Ha - už to mám. To je jeden z tý bandy manastýrů rozsetých po celý Jugoslávii. Pěkně si ho prohlídnem, jestli v sobě něco neskrývá. To se ví, svíčka za dobrých pár tisíc. A už je naše, pašeráky, stejně jako Krstac během půl hodiny.

3. DEN:

Ten den bylo velmi horko. Auto do nás vrážely více a více. Nechtělo se nám připomínat řidičům jejich povinnosti vůči poslední petici, a tak raději pomalu vzletáme, dáváme pozor na el. vedení. Naše cesta je daleká. Doprovodí nás spokojenost z bohatství vznášejícího se nad zdejšími usedlostmi. Po několika vzdušných bojích toho máme pomalu dost. Nemusíme se starat, vzdušný vír nás sám provede městy. Nevnímám, kde je Křeček. Náhle Ahoj, sejdem se v Dubrovniku. Ten den bylo velmi horko.

Hája

Víte, nesmíte se na mě zlobit, ale já vůbec nemám chuť vyprávět. Ani trochu. Prostě se mi nechce popisovat jak Blum chtěl stopovat na vedlejší silnici a já jsem řekla, že je to na něj a "umyla jsem si ruce", jak nás pak ti Jugoslávci vzali do Kolašinu a ten jeden měl děsně velkou žvejkačku a mluvil s námi anglicky, ani jak Blum chtěl pořád něco kupovat a já jsem nechtěla, tak si pak koupil balík sušenek, přešel se a bylo mu špatně. A taky se mi zrovna nechce vzpomínat na to jak jsme stopovali u motorestu a vlezli jsme do autá Holandanum, kteří z nás nejdřív byli úplně nešťastní a pak to s náma pálili 120 tam, kde se mělo jet 60. A samozřejmě se nebudu rozepisovat o tom, že nás místo do Titogradu vzali až na pobřeží, a že jsme v Titogradu neviděli nikoho od nás, akorát želvu, a že se ti dva líbali v zatáčkách a my jsme byli okouzleni krásami přírody, a že jim Blum nabídnul sušenky, a že byli děsně bezva, a že mají naši adresu a já jejich podpisy na trenkách, a že se mi vlastně podepsali přímo na zaděček. Vám se to nikdy nestává, že se vám nechce vyprávět? Tak to řekněte pěkně. A přesto si v mysl

přehrávám celej hičkajk i to jak jsme se poprvé vykoukali v moři a pak jsme šli spát prosolený a upatlaný a já jsem se poškrábala a spadl mi šutr na nohu a taky, že mi ráno Blum utrl fík a pak jsme s ěajdou a Axem jeli vyrazit si z kopýtka na Svatý Stefan, i toho Itala si pamatuju a taky tu velikou Blumovu broskev, placenou pláž, kde nás načapali a klučičí vejlet plnej neuvěřitelných dobrodružství. Ale prostě se mi nechce vám to taď předložit a říct - "Prosím, to je hičkajk." A tak se radši sama v koutku duše stydím, jak jsem byla utahaná, umořená vedrem a protivná a raduju se jak jsme se všichni sešli a ráno jsme našli i Matu s Ballúem a taky přemýšlím jestli jsme opravdu Křečkovi a Hájovi šlohlí toho stopa, toho západního Němce co nás vzal až do Dubrovníku. A je mi děsně fajn, když zavřu oči a představuju si jak jsme s Blumem seděli nahoře na trajektu a jak jsme byli okouzlení Dubrovnikem a musím se smát, když vidím Bluma jak brousí o chodník konzervy, když se rozhodl nedat si hamburgera za 60 000,--. A taky mám děsnou chuť na tu zatraceně drahou zmrzlinu co jí ten zmrzlinář vyhazoval metr nad hlavu a tlustý pánové a paní jí nosili plný kornouty. Jo a co třeba ta ulička plná restaurací, kam jsme byli zváni a jen jsme velkoryse mávli rukou "No, thank you." Ale co vám budu povídat. Třeba vás vůbec nezajímá jak Blum vystopoval pláž, kde jsme se sladce vykoukali ve slaném moři. Stalo se toho tolik v dobrém i zlém. Ale nezlobte se, snad někdy jindy. Až někdy za dlouhých zimních večerů najednou ucítíte vůni moře a prázdnin dávno minulých.

Zuzí

STOPOVÁNÍ

Stepuji s Ballúem. Nejprve jsem měl pocit, že to bude bez problémů, ale nikdo není neomylný. Začal jsem lítovat toho, že s ním stepuji. Měl by to bylo jedno, ať nás neberou, ale Ballú má svými keci přímo žral. Nemyslel na nic jiného, než že se těší domů a že je mu všechno jedno.

První den stepujeme 3 hodiny. První auto je sice nákladák, ale aspoň něco. Bere nás do Kolašina. Tam naplnění elánem se rozhodujeme pro další cestu vlakem. Avšak cestu jízdného je nám nedostupná. Zase další 2 hodiny na silnici. Pomalu si začínáme hledat místo na nocleh. V půl jedenácté nás zahaluje tma. Zkousím poslední auto a zběsile mávám čepicí. Zaskřípění brzd - "Titograd". Štěstím tomu nemůžeme uvěřit, a tak se Ballú ještě asi pětkrát zeptá. Jelme sice asi 20 km/h, ale já mám z toho stědší husí kůže. V Titogradu si Ballú kopne do míče naplněného kamením a pak nás najde Emča. Konzumujeme první fíky a rychle usínáme.

2. den

Pa nákupu odcházíme stopovat ve 12,30. Čekáme první, druhou a třetí hodinu - pořád nic. Nastává krize - Ballúovi se roztekli margarín do kletru, vzduch se tetelí nad silnicí, bolí mě hlava a vůbec. A staví medák a ani jsme nemávali. Veze nás sice jen 12 km, ale hlavně jedem. Byli to tamější vekaláci. Na silnici trávíme další 2 hodiny. Staví nám kamion. Jede do Petrovacu. Rychlost není sice závratná, ale je nám skvěle. V Petrovacu si kupujeme víno s tím, že ho večer vypijeme. Nacházíme osamělý záliv, kde se poprvé koupeme. Za Poseidonama chceme přijít opět ve 23,00. Je nám skvěle. Moře šumí, my jíme. Bájo. Místo má být vzdáleno 2 km, my však hledáme Krstac o 10 km dále. Takhle mě nohy ještě nebolely. Chviloucí běžíme, avšak když doběhneme do Sv. Stefanu, zdá se nám něco divné. Ano jsme bystří, ale pozdě. Obracíme se plni hořkosti. Už nebudeme stopovat ani za zlatý prase. Vy namyšlení Jugoslávci!

V 0,45 dorážíme k baráčku, který jsme pokládali za předvoj vesnice. Avšak ta vesnice zatracená se skládá pouze z tohoto jediného baráku, ach ne! Ráno následuje další šok. Spíme 20 metrů od Poseidonů, ale já opět mám pocit, že tam jsou. Tento den byl pro mne utrpením.

Maťa

PS Onen baráček jsme hlídali od 6 do 12-ti hodin. Pouze jednou jsme místo u silnice opustili asi na pět minut. V tomto okamžiku se po silnici museli prolítnit závratnou rychlostí Mata a Balík. Asi byl pro ně tenhle den dost smělý.

3. den

Blum

Skvělý, pěkný, hezky, super ... S Balíkem jsme chvíli bláboli, že již stopem dojedem, ale nakonec jsme samozřejmě museli. Rozdělili jsme se. Ach jo, celý stráven, jsem byl, všechnu bolest jsem nesl sám. Chvilí jsem se přidal ke Schwillymu a pak ke Clípkovi. Clípek chvíli stopuje, pak si odskočí na medvěda. Mávam a staví nám dodávka. "Clípo dělej, jeden". Já ve chvíli a Clípek trochu ušiven nastupujeme. Gestou bereme další dvojici. Řidiš nás odvezl do Sv. tého Stefana. Sdílel nám, že noc v hotelu Sv. Stefan stojí 1 000 dolarů. Kus ujdeme a chvíli stopujeme, pak si odskočí na medvěda a já s Terkou stavíme auto. Italovi vysvětluji, že přišel je v resti a tak jedeš sám do Bulvy, kde potkáme Lucii s Mývalen. Lidávkou k nám. Jdem a zastaví Hondu a nejde cizí, pení, jestli nechce někde jít, ale ona ne. Stráven byla a ten se vsune do auta a my za ním. Je mi skvěle, ale mám trochu strach. Držím se jich jako klouze, protože se chci bavit. Stopujeme půl hodiny a Lucii teče nervy. Avšak staví nám Audi. Jedeme všichni. O dvěma Jago-slávci se bavíme o politice a všem možným. Jedeme trajectem a dostaneme nanuka. Loučím se s nimi a potkáváme Emu a Bobby. Jedeme se koupit. Moře je špinavé, ale je nám dobře. Je mi trochu trošně, protože nemám

jídlo, a tak se zastavím. Pak se jít do dostavky. Ach, jak jste hodní, já vás miluji! Asi. Je to, že si Bulby, takhle a Lucie a první místo na stopu. Bobby volá. Jan se otočí a staví Audi, Lidávkou se myjí k Bobby a jdem 5 km. Před Dubrovnik. Je mi skvěle, na večerní neklesám. Vystupujeme a jdeme kus pěšky, ale poněkud nám nuda, a tak jdem zpátky, kde Bobby stopne Opelu. To byla šara, ne panada. Blat se povídá s Řidičkou, jak jsou nebezpeční. Časem nás přiměje na místo pradu /téměř/. Vyprávím, jaké to bylo skvělé a tam se, kde je Balík, ale ten byl n...
Mata

STOP

Asi jsem přečvilhl tu pravou chvíli, kdy jsem to měl napsat. Ted' je 5.9. a to je trochu pozdě. Tak tedy...

Těším se, Poseidony mám čím dál tím radši, ale jak jsou všichni pohromadě, tak je toho na mě moc, no ale ve dvojici - to je jiný káče. Vyrážím s Jajdou na silnici. Snad se nesežereh. Silnice je hi-fi sonda zatáčka a skála - pěkná. Bohužel se tu nedá moc stopovat. Dám si antibiotika a tradá, už bžžime k nákladáku - nezastavil sice kvůli nám, ale přesto jedem - dobrý - bohužel jen 5 kiláků. Stojíme, zíváme, flek dobrej, ale první vyhrání z kapsy vyhání. Asi jsme netrpělivý. Nálada All right. A už nám staví novéj Fiat. Není to sice Type, ale jede Dobře /opravdu s velkým "D"/. Už se zas proklínám, že neumím anglicky. Pak teprv pochopím, že en taky ne. Pomáhá Ruština a já mám vážný podezření, že en je francouzský turista, čili RJ-světový jazyk. Hurá! Jede až do Petrovacu. Nálada stoupá. Jedeme průsmkem a údolím řeky Morači - poměrně dost dobrý. Z kazetáku zpívá Jahny Cash, všude tiráky a skály, 40 km na značkách, na tachometru o sto víc. Případem si jak v Americe. Řidič vesele pleská do volantu v rytmu Beatles a vzteká se, že se mu v tunelu zprava špatně předjíždí, reproduktory přibíjejí Janu k podlaže a já olintám blahem.

Snad nám neobje benzín? Kontrolka vesele pomrkává - ale ne, už vidíme moře. Já podruhé v životě - po deseti letech.

Te mi nestačili sleva. Loučení je krátké a Petrovac krásný. Fajnový hotelový Řiči sity. A už sedíme u moře. Neha belí a mám želvu. Lezla mi přes cestu. Už jí zase nemám, bylo mi jí líto. Asi by jí u nás byla zima. Tady totiž

táhne na osmou a je 35 stupňů. Hledáme místo na spaní. Jája by radši u lesa a já pokud možno přímo u moře - romantika. Tvářil jsem se, že bude po jejím, ale věděl jsem, že prosadím moře - to jsem ale lump. Jdeme tunely vysekanými ve skále - super korze. Je dlouhé asi 2 km. Těšili jsme se na nějakou opuštěnou pláž, ale ona heuby - hotel. A velikej. Hádáme se, jestli půjdeme po pláži, nebo po schůdkách. Vyhrála a měla pravdu. Už nás belí nožičky a připezdívá se. Kdepak budem spinkat? Všude balvany, spát se tu nedá. Konečně se šťastně ukládáme a 2 metry kolmo pod náma naráží na náš kámen moře. Pro suchozemce je to tak úžasný, že se tomu nedá ani uvěřit. Ještě sunarku s krásným výhledem na moře a hotelovou restauraci a jde se spát. Divný kraj, mšic tu má tvar velmi říšatého vejce. Je takový horko, že se ani nedá spát. Jája tu a tam podřimuje, já až okolo 4 ranní.

Ráno-takhle bych se chtěl probudit každý den. Krátce jsme posnídali, prošli spícím Petrovacem a už si to šlapem na Krotac. Chvilí zkoušíme stopovat, a pak to radši dojedem pěšky. Je krásně. Ó já - Blumík se Zuzankou - radost je veliká. Mají v úmyslu jet do Sv. Stefanu. Tož pojedeme taky. Necháváme báci v Krstacu a jde se. Blum se Zuzi stopují a my to opět radši dojedem pěšky. Svatý Stefan není sice žádný obr, ale čím je menší, tím je hezčí. Ulšáme na pláži a doufáme, že nás nikdo nevyhodí, jelikož je placená a my šli přes plot. Jajda se drobet koupe a já to můžu akorát tak z povzdálí sledovat. A víte, že to není zas tak špatný. Za chvíli se objeví Blum se Zuzi a my se stejně musíme rychle pakovat, neboť přišel výběrčí. Unikli jsme. Jdeme všichni spolu a nacházíme novou pláž. Rozhodli jsme se s Blumíkem, že půjdeme nabídnout naše zlaté české ruce výměnou za kus žvance. Holky necháváme na pláži. Snad nám je nikdo neukradne. O tom, co jsme zažili, užili a prožili se ani nebudu zmiňovat, jelikož to jistě barvitě zachytil svým perem Blum.

Tak už jsme se vrátili a, ó, já, holky s náma nemluví. Zřejmě přes pláž letěla něco hodně velikého a přelítlo jim to přímo přes nos. Nebo, že by nám snad záviděli?! Blbest, to určitě ne.

Už zase silnice a jede se. Na místě srazu jsme první. Horko je takový, že nám teče nervy. Jája kamsi mizí a já si drobně zoufám. A už se to začíná slízet - jedna dvojička za druhou. Řeči se mluví a voda teče. Hostinská nás neobtěžuje, protože je na nás jasně vidět, že si

DUBROVNÍK 19.8.

nic neobjednáme. Nakonec dorezí vši kromě Matě s Ballšem. Kdepak asi jsou? Usínáme na nějaké polosoukromé cestě. Na snídani přichází už i Matě s Ballšem, takže v téhle díře už nemusíme tvrdnout další den. Jde se na stop.

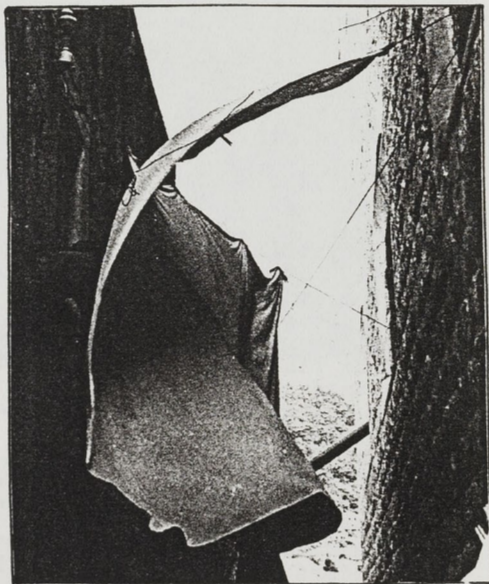
Mám rád to napětí, ale bohužel v naší dvojce je cirká -260°C a se stoupajícím vedrem teplota stále klesá. Nutno podotknout, že vedre dneska bylo opravdu veliký. V Budvě se nám podařil husarský kousek. Rozhodli jsme se, že půjdeme na lepší flek, ale k našemu nemilému překvapení jsme ho našli až po 7 kilometrech pouťi po pobřeží. FUJ! Už nebudem tak vybíraví. Během několika minut staví auto. Řídí ho nějaký zbohatlý Portugalec. Umí Anglicky a tak si s ním Jajda vesele povídá. Já koukám kolem a je mi fajn. Vystoupili jsme přímo v Dubrovniku.

DUBROVNIK

Radši jsme se rozešli, protože hrozilo, že bychom se navzájem sežrali. Vyšel jsem se do Starého Města trochu ho okeuknout než nastane čas prvního srazu.

Dubrovnik je strašně krásnej. Kochal jsem se a nemyslel na nic. Teda snažil jsem se, ale zrak mi neustále sjížděl ke stolům plným jídla. Vnikám do několika galerií, z nichž jsem vždy opět záhy vyhozen, neboť odmítám platit. Vyplstí se tvářit jako úplný blbec. Než člověka definitivně vyhodí, stačí si prohlédnout většinu výstav.

V Dubrovniku jsou i Češi - sávkle a sami mi vlezli do rány. Povídá-me si, oni jsou z jachtklubu - tací drobní zbohatlíci, - a než jsem se nadál, nabízejí mi dvě konzervy luncheonu. Sákry přijímám a mizím. Už je mi jasné, že v Dubrovniku se hladovět nebude. Na místě srazu jsou už skoro všichni, na druhý přicházejí i ti největší vytrvalci a příznivci autostopu. Jdu s Blumíkem hledat místo na spaní. Jak jsem se jen těšil na jeho milou tvář. Prolézáme všechno možný a po přečtení jedny zdi se ocitáme na fajn paloučku v lese. Teď jen zjistit k čemu to patří a jak se sem dostat jinak. Za chvíli vylezem před oddělením umělé ležiny. Sákryš, jsme v nemocnici. Všichni znás mají drobet legraci, ale nakonec nás decentně vyhazují. Tak že by přece jen noc v parku? Zkušenosti se ukázali a Emča se Schwillym nalezají zahradu a pak nevím jak se jim podaří přemluvit majitele, aby nás nechal přespat.

Na noc vyrazím s Blumíkem do města - Schwilly musí mít nervy jako špagáty - aby jsme vyhledali něco menšího k snědku. Naši nabídka práce nikdo neakceptuje, až nakonec - ne že by nám dali práci, ale nabídli nám chléb a vodu s ledem. Uprostřed stola s ráčky a zeleninovými saláty to působí poněkud bizarně. Jaký byl náš údiv, když nám donesli ještě plněné papričky. K prasknutí najedení vycházíme ven a jediným pohledem se shodujeme na tom, že bude lepší o naši hostině pomluot. Potkáváme Emču a spolu se procházíme nočním Dubrovnikem. Klábosíme, nechali jsme se obsloužit ve fajn restauraci. Bez protestů nám přinesli na stůl brambor podnosu džbán s vodou a ledem a tři sklenky. Poslouháme osamělého kytaristu - hraje moc fajn, už mi to chybělo. Okolo třetí jdeme spát do naší zahrady.

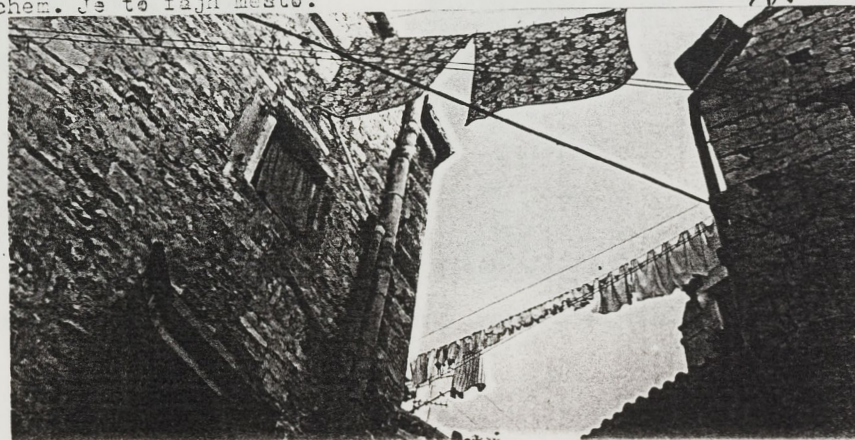
Ráno po snídani a šiléných problémech se jsem pana domácího. Jsem si vyšel do města. Teď když si vzpomínám - hrůza, slatě hory. Tady se akorát tak stěží dalo drobné šklibilství s vrozeným mamonářstvím. Věřím, že snad ne u všech. I já jsem propadl kouzlu dlouhých řad nul. Zblbl jsem. Jediný pozitivní bod tohoto šopalehne byl oběd s Křečkem. Po obědě se šli Poseidonů vykoupat. Já se stoickým klidem přihlížím, ale přijde mi trochu šiléná myšlenka, že jsem po 10-ti letech u moře a jen se koukám. V parku se potom bavíme o "Dvojce" a nějak nic z toho není. Všichni /téměř/ jsou pro, ale nadšení je pryč. Trochu mě to nudí, což je dost blbý, když si vzpomenu, jak jsem se strachoval, že se rozpadnem, teď je mi to šuna. Asi jsem unavenej. Vracíme se do zahrady, že se navečeříme. A ejhle, přišel další z majitelů domu a nekompromisně nás vyhazuje. Ble ble ble! Jdem zpět do parku. Snad nás tu políší nevyčmouchají.

Schwilly nám přiřavil hru po městě a když si na to vzpomenu, otevírá se mi nůž v kapse. Poseidon se ukázali jako stádo, jež si nechce narušit svou unifikovanou tvář - fuji. Nechce se mi o tom psát. Nakonec se hraje - je to fajn. Střelená honička mezi stálky a zahraničními hosty. Dočista jsme prohráli, ale fajnově jsme si zahráli. Zpět se ani nevracím, neboť jsme se s Pampíkem a Vadimem rozhodli, že noc se nemí promarnit. Blížím se k okamžiku o němž kolují pověsti až k Mnichovu. A totiž jaký jsem já, Vadim a Pampík čunáci. Netřeba popisovat, protože některé varianty jsou zajímavější než moje a tudíž jim nechci bránit v životu.

Jenom vám povím co všechno v Dubrovniku lze: "Najíst se zuzliny až je člověku špatně, odebrat zkeprnělým hostům chléb přímo ze stolu, najíst se z kašen jižního ovoce, dostat bochník chleba a pluku melouna, koupat se ve 4 hodiny ráno na městské pláži. Možná též navštívit na účet podniků noční diskotéku." To je zvlášť fajn. Vřele doporučuji, vestáci vůbec neumí tancovat.

A touthle noční jízdou jsme slavnostně ukončili pobyt v Dubrovniku.

PS: Vybráno z Blumových zkušeností: Možná též navázat kontakt s teplým černochem. Je to fajn město.

"Ááá, co je?!" rozespalé bručím. "No přece ráno" odpovídá mi Nika. Vrychlostí balíme svých 18 kletrá do sedmi, neb cena tak vysoká nám nedovoluje, abychom si vezli kletry všichni. Jakoby se hlásil o slovo přajem, ale ne, to mi přece neuděláš. "Ale ano, ha, ha". "hm na tak jó no".

Se svým desetitunovým kletrem putuji na nádraží. Zdá se mně, že mě jakási síla tlačí k zemi. "Ach jistě spletl jsem se" nám odpovídá Emil po debatě s řidičem, když mu chtěl za každý kletr vnutit 50 000 din. a ten lotr chtěl pouze 5000. Takevá neheznáznost. No nic, no snad tedy příště.

Cestě autobusem nic příjemného /50 stupňů venku, 100 vevnitř/. Je to sice nepohodlný autobus, ale zato se v něm nadá dýchat.

Do Splitu jsme přijeli takřka v pravé poledne /to aby nám nebyla zima/. Trochu se rozčilím, když holky zbytečně postávají a koukají, jak mi kluci nosíme kletry o 106. Přebalujeme si každý do svého. Ve Splitu navštívíme společně potraviny, kde se velmi objeví slabost na jídlo. Je mi tu dost hnušně. V horách si vážil jeden druhého, v tomto městě však platí jenom prachy. /kult peněz nám ukazuje, jak jsme slabí/ Bohatý Mýval nám kupuje každému fantastickou zmrzlinu s kokosem, cukrátkem a ještě dalšíma piprlátkama.

Kromě zdlouhavého čekání na Ohanku jsme se šli také vykoupat. Já jsem si naposledy užil moře. Mé skoky teď pro mne byla krása zvyrazněná mou postavou-he he. Naposledy si trhám fíky a směji se na pole-nahou dívku. Řekně, hmn. S Emou debatujeme nad lampošovou sázkou, když tu náhle přijíždí československý autobus. Ohanka je tu. Vyčkáváme do 21,45 a pak "Ohanka na Prahu, na Prahu". Je mi teple, co teplo horko je mi. V autobuse prakticky celou dobu spím. K hranicím MĚR jsme dojeli cca v 6,15. Tu se začínáme baviti a vzájemně kochati chi, chi, che, che. Hlad ham, ham. Stavíme a Blum až neuvěřitelně ochotně kupuje skvělý bochník chleba. Jídlo, které bylo posláno z Prahy bylo totiž syrové maso. For? Možná. My se však nesmějeme, ale ceníme zuby a jazyk si opíráme o zem. Schwilly nám vysvětluje, že možná nebudeme spát do-ma, protože je výpadek elektrického proudu po celé Praze a možná i po celé ČSSR, neb někde spadlo vedení. Příjezd na státní hranice ve 12 hodin slavíme slavnostním laskem vady. Zde má však být autobus odsta-ven /kvůli Emčovým zeleným uším na fotce v pasu - pozn. editera/. Smějeme se, nálada je O.K.. Všichni se vaříme. Několik menších zastá-vek a do Prahy přijíždíme ve 20,10. Urychleně opouštíme autobus a Jajda mě právě vysvětluje, že se jí moje víčko na mé flašce hodí na její a že ona je holka a tak ho tedy chce. Na Korzu si ještě čteme dopis od maminky Niky, který je skvěle napsán a já se poprvé otrásl. Pospíchám domů si zapnout Rádio..

Slavnostní večeře je přeložena na zítřejší oběd.

TRALALA PAPA CINK CINK

Maťa

Poznatek: Chcete-li uškodit svým nepřítelům, pošlete jim na dlouhou cestu karbanátky!

Blum

SHWILLY
šéf expudice, chirurg

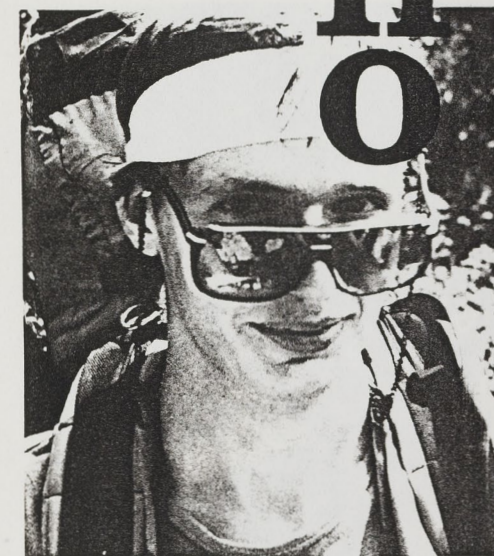

EMILEK
doktor a 1.kadet expedice

WHO IS WHO

PAMPO
kronikář, nosič map a kávy

SLÍPEK
šéf jazykového odd. tlum. na pyt.

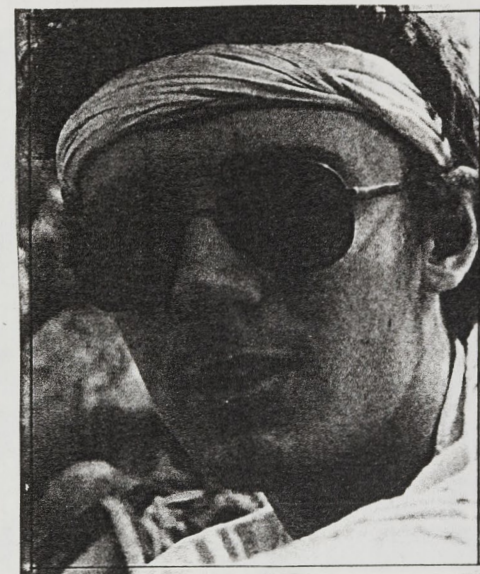

BUBBY

KAROLÍNA

MÝVAL

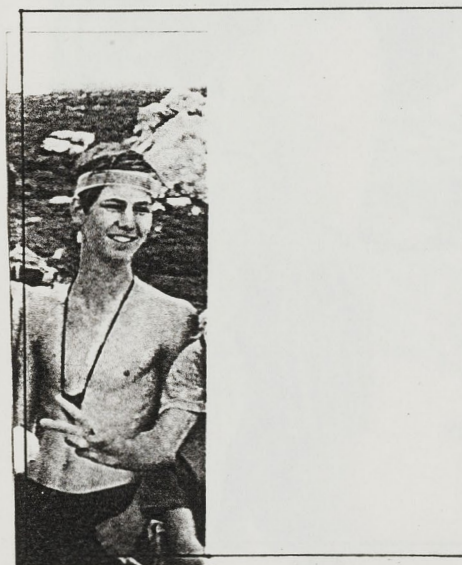
AX
pacient expedice

ZUZIE

JAJDA

BLUM

HAJA

KRECEK

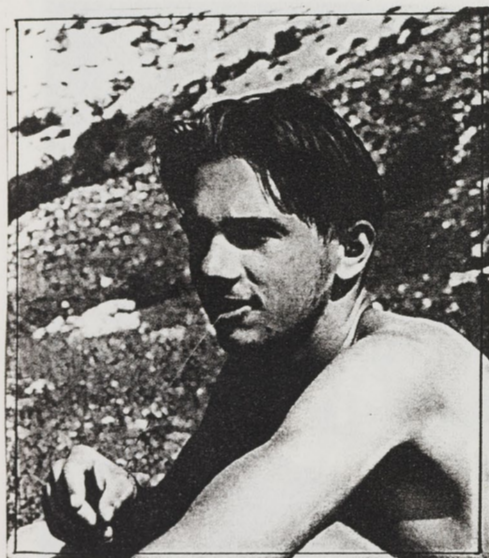
MATA

TERKA

LUCIE

BALU

NIKA

ZÁVĚREM

Pěšky jsme překonali vzdálenost 138,5 km, s batohy od 15 do 23 kg. Převýšili jsme se o převýšení 12 300 metrů. V závěru jsme odstopovali 285 km. Při této námaze činila průměrná ztráta váhy 2,25 kg na člena 40 rovných kilo špeku zůstalo v YU. To je jeden hubenější člověk. Pouze Maťa podle údajů váhy přibral 3 kg.

Vybráno ze zprávy statistického odboru
odd. Poseidon

vychází v nákladu 20 výtisků
vysázeli: Zuzie, Edita, Maťa, Blum
foto: Pampos, Mýval, Slípek
grafika: Karolína
odpovědný redaktor: Pampos
svázáno v ateliérech firmy P&P
uzávěrka 22.10 1989

c

